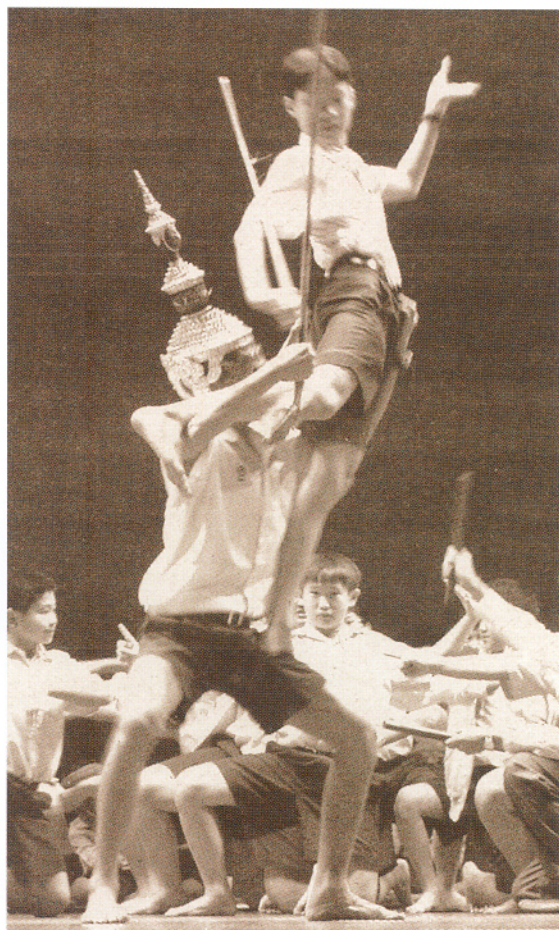

โขนเด็ก เมล็ดพันธุ์รอวันสืบสาน

(คัดจากบทความในนิตยสาร “คม ชัด ลึก Sky Train” ฉบับที่ 269 ประจำวันจันทร์ที่ 31 มกราคม - วันอาทิตย์ที่ 6 กุมภาพันธ์ 2548 เรื่อง “จับปูมาใส่หัวโขน”)

“ศูนย์วัฒนธรรมแห่งประเทศไทยที่ปกติมักจะมีการจลาจลร่วนวายในช่วงค่ำ แต่เมื่อวันอาทิตย์ที่ 23 มกราคม 2549 รถราดูนิ่งแน่นแต่เข้าปิดปกติ รอบ ๆ ตัวอาคารเราจะรู้สึกได้ถึงความตื่นเต้น ความมีชีวิตชีวา ความขวักไขว่ ทั้งของผู้ปกครอง เด็ก ๆ และคณาจารย์จากโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายประถม) ที่มาเตรียมตัวเตรียมการจัดแสดงครั้งสำคัญของนักเรียน เป็นบรรยากาศที่แตกต่างไปมากจากบรรยากาศของศูนย์วัฒนธรรมฯ อย่างที่เราเคยเห็น”

การแสดงในวันนั้นเป็นกิจกรรมประจำปีของโรงเรียน ซึ่งถือเป็นส่วนหนึ่งของการประเมินผลวิชานาฏศิลป์ เป็นการส่งเสริมศิลปวัฒนธรรมไทย สร้างจิตสำนึกในความเป็นไทย สร้างนิสัยและทัศนคติในกระบวนการทำงาน และก่อให้เกิดความภูมิใจในผลงานของตัวเอง อย่างไรก็ตามแต่เจ้าตัวเลยที่จะภูมิใจ แม้พ่อแม่ ปู่ย่า ตายายและครูบาอาจารย์ ก็ปลื้มไปตาม ๆ กัน

การแสดงแต่ละชุดมีเสน่ห์แตกต่างกัน การประสมประสานเครื่องดนตรีและบทเพลงต่างวัฒนธรรมเข้าด้วยกัน ทำให้เราทั้งตั้งแต่เริ่มการแสดงไปเลยทีเดียว ชุดเด็กเล็กดูไร้เดียงสา แถมเรียกเสียงฮาจากผู้ปกครองได้ดั่งลั่น เพราะนักแสดงน้อย ๆ หาทากลับหลังเวทีไม่ถูก วิ่งไปวิ่งมาอยู่บนเวที

แต่การแสดงชุดเอกเห็นจะเป็นโขน ใครจะไปนึกว่าปุณ้อยชน ๆ เหล่านี้จะจับมาใส่หัวโขน แล้วประพาดตัวได้ดั่งอยู่ในกระดิ่ง ท่วงทีและท่ารำ ดูเข้าทำน่าเอ็นดูเรียกเสียงหัวเราะกึกกักจากผู้ปกครองได้เป็นระยะ ๆ โดยเฉพาะเมื่อมาลากราษรถทั้งของพระรามและทศกัณฐ์ ต่างตีวงแคบผ่านเข้าประตูออกจากโรงไม่ได้ ต้องถอยหน้าถอยหลังอยู่หลายครา พอจะต้องลากราษรถเข้าหลังฉากอีกครั้ง ก็มีเสียงคุณตาคุณยายแนะนำว่า มาล่วงหน้าให้ตีวงกว้าง ๆ ไว้ ได้ยินแล้วก็อดอึดอัดไม่ได้

การเล่นและแสดงโขนนี้เป็นสิ่งที่เด็ก ๆ นักเรียนชายที่ขึ้นชั้นประถมปีที่ 4 ของโรงเรียนสาธิตฯ แห่งนี้ รอคอยด้วยใจจดจ่อ นับเป็นข้อมูลใหม่ที่น่าทึ่งเพราะเคยได้ยินแต่ว่า เด็กไทยไม่ค่อยสนใจศิลปวัฒนธรรมไทย หรือจะเป็นว่าความไม่ใส่ใจนั้นมาจากโอกาสที่จะเข้าถึงศิลปะอันงดงามและทรงคุณค่านั้นไม่เคยมีให้กับเด็ก เพียงด้วยเหตุผลว่า “เด็กจะไปรู้เรื่องอะไร”

ความตื่นเต้นสนใจที่จะได้เล่นโขนนี้ได้ถูกถ่ายทอดออกมาเป็นผลงานในวันที่ 23 มกราคมอย่างชัดเจน แต่กว่าจะถึงวันนั้น เหล่าคุณครูจากหลายสถาบันได้ทุ่มเทฝึกฝนสั่งสอนปุณ้อยอย่างไม่ย่อท้อทีเดียว และการฝึกฝนนี้ไม่ได้อยู่ที่การเคี่ยวเข็ญให้อยู่ในระเบียบวินัย แต่เป็นการปลูกฝังให้เด็ก ๆ ชื่นชอบศิลปวัฒนธรรมของชาติ

อาจารย์ไตรรัตน์ พิพัฒโศภผล หัวหน้าใหญ่จัดการแสดง “โขนเด็ก สาธิต มศว ประสานมิตร ฝ่ายประถม” และเป็นหนึ่งในผู้ฝึกซ้อมคนสำคัญ บอกว่าโขนเด็กโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ก่อร่างขึ้นเมื่อปี 2533 ถึงวันนี้ก็ 25 ปีมาแล้ว โดยเขาเองเคยเป็นนิสิตภาควิชาภาษาไทยของมหาวิทยาลัยแห่งนี้มาก่อน ขณะเดียวกันได้คลุกคลีกับการแสดงโขน มศว โดยมี

อาจารย์สมโภชน์ ฉายะเกษตริณ เป็นครูผู้ถ่ายทอดศิลปะแขนงนี้ให้

ครั้งได้มาเป็นครูภาษาไทยประจำโรงเรียนสาธิต ฝ่ายประถมศึกษา จึงมีความคิดว่าหากมีโอกาสตอบแทนคุณของมหาวิทยาลัยที่ช่วยประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้จะผลักดัน ให้การแสดงโขนเป็นหนึ่งในกิจกรรมประจำปีของเด็กนักเรียน

“ท่าน ศ. ดร. อารี สันทรวี อาจารย์ใหญ่สาธิต ฝ่ายประถม สมัยนั้น ได้เล็งเห็นว่าถึงเวลาควรปรับเปลี่ยนหลักสูตรนาฏศิลป์ของนักเรียนชั้น ป. 4 - ป. 6 เสียที จึงได้บรรจุวิชาโขนเข้าไปในหลักสูตร ขณะเดียวกันท่านเห็นว่าผมสามารถสอนโขนได้จึงมอบหมายให้ไปจัดการ”

วัตถุประสงค์ของการปลูกฝังการเล่นโขนนั้น อาจารย์ไตรรัตน์เล่าว่า โขนเป็นส่วนย่อยของรามเกียรติ์เป็นศาสตร์ใหญ่ของไทยคนไทยสามารถศึกษาเรื่องราวได้มากมายในวรรณกรรมชิ้นนี้ ทางโรงเรียนจึงใช้จุดนี้มาเป็นสื่อเพื่อช่วยกระตุ้นความสนใจแล้วเข้าสู่กระบวนการเรียนรู้ของเด็ก

นอกจากนี้โขนยังฝึกให้นักเรียนมีระเบียบวินัย ฝึกคุณลักษณะที่พึงประสงค์แบบไทย ๆ ให้กับเด็ก ไม่ว่าจะเป็นเรื่องความอดทน ความสามัคคี การตรงต่อเวลา อย่างไรก็ดี อาจารย์ไตรรัตน์บอกว่าที่นี่ไม่ใช่แห่งแรกที่มีการจัดแสดงโขนเด็ก ก่อนหน้านั้นฝ่ายมัธยมสาธิตก็เคยจัดแสดงมาแล้ว หรือที่โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ก็เคยจัดเช่นกัน เพียงแต่จะมีความต่างกันไป มีโขนกลางแจ้ง โขนฉาก

สำหรับโขนเด็กประถมสาธิต มศว ประสานมิตร เป็นโขนจากสมบูรณ์แบบ โดยรับต้นแบบมาจากกรมศิลปากร แล้วนำมาย่อส่วนให้เล็กลง

แต่รายละเอียดต่าง ๆ ยังครบถ้วนสมบูรณ์ และถูกต้องตามประเพณีนิยม

“แบ่งตามการจัดกำลังพลฝ่ายลิง ก็จะต้องมีเชนลิง ลีบแปดมงกุฏ พญาลิง ฝ่ายยักษ์มีเชนยักษ์ เสนายักษ์ หรือยักษ์เสนา พญายักษ์ ยักษ์น้อย ยักษ์ใหญ่ ยักษ์ต่างเมือง ซึ่งเรื่องพวกนี้ถ้าเด็กไปศึกษาเขาจะรู้ทันทีที่เขาเรียกว่า เสียรและองค์ในรามเกียรติ์ สมมติว่ายกเอาองค์มาเด็กก็จะร้องอ้อคือลิงปากหุบพญาลิง มงกุฏยอดสามกลีบ นอกจากนี้ เขายังจะได้เรียนลายไทยไปด้วย วิชาโขนนอกจากตัววิชาที่ฝึกหัดจะสนุกสนานแล้วยังมีเสน่ห์ที่แฝงอยู่ เช่นหัวโขนซึ่งมีประวัติความเป็นมามากมาย”

ธรรมชาติของเด็กชายและเด็กหญิงเองก็มีส่วนในการเลือกเรียนรู้อยู่ไม่น้อย ด้วยเหตุนี้การบรรจุหลักสูตรวิชาโขนเข้าไปในตารางเรียน และตารางกิจกรรมของเด็ก ๆ จึงเป็นเรื่องที่ต้องพิจารณาให้รอบคอบ เพื่อให้เหมาะกับพัฒนาการของเด็กในวัยดังกล่าว

“พอถึงช่วง ป. 4 - ป. 6 ผู้หญิงก็จะเรียบร้อยส่วนผู้ชายก็ชอบซุกซนชอบเตะบอล แต่เวลาเราจัดหลักสูตรก็จะให้เรียนรวมกัน เด็กผู้หญิงที่มาเรียนโขน เราก็ให้เป็นตัวนางหรือระบำเสียเรียกว่าจัดหลักสูตรให้เหมาะสมกับพัฒนาการของวัย”

การฝึกเริ่มจากการฝึกจังหวะเป็นเบื้องต้นก่อน จากนั้นจะเข้มข้นขึ้นเป็นลำดับทำให้พวกเขาไม่รู้สึกเบื่อหน่ายเมื่อถึงชั่วโมงโขน

“เราสังเกตว่าทำไมเด็กชอบอ่านแฮรี่ พอตเตอร์ ทำไมชอบซูเปอร์แมน หรือหังเจีย นั่นก็เพราะนวนิยายเหล่านี้ช่วยเสริมจินตนาการ เวลาเขาอ่านรามเกียรติ์ก็ให้เห็นหนุมานเหาะเหินเดินอากาศได้ หรือหาเป็นดาวเป็นเดือน เห็นพระรามแผลงศรกลาย เป็นพญานาค สิ่งเหล่านี้ทำให้รู้สึกตื่นเต้น แล้วอยากติดตามจนจบ

รามเกียรติ์มีศาสตร์หลายแขนงแฝงอยู่ มีจิตรกรรมฝาผนัง ซึ่งพวกเขาเข้าใจแล้ว สอดรับกับจินตนาการ ทำไมที่วัดมีเกณฑศกัณฐ์ เขาก็จะรู้ว่าทศกัณฐ์มีหลายหน้า มันเข้าไปอยู่ในวิถีไทยโดยเราไม่ตั้งใจ เด็ก ๆ เขาก็จะเรียนสนุก ทุกสิ่งทุกอย่างสอนเด็กได้หมด”

อาจารย์ไตรรัตน์บอกว่าทั้งหมดนี้เป็นเทคนิคเป็นน้ำจิ้มให้เด็กเข้าใจง่ายเท่านั้น เมื่อมาเรียนทำรำโขงจริง ๆ ครูผู้ฝึกซ้อมก็จะแสดงให้ดู เมื่อเด็กทำสำเร็จเขาก็เกิดความภาคภูมิใจ ครูและผู้ปกครองก็ภาคภูมิใจไม่แพ้กัน

“การฝึกทำยาก ก็เหมือนเป็นการแสดงศักยภาพอย่างหนึ่ง ใครเก่งอะไรก็ฝึกอย่างนั้น มีเท่าไหนก็ทำเท่านั้น เขาเติมที่เราเติมที่ แต่อย่าหวังว่าเด็กจะเดินเหมือนผู้ใหญ่ เป็นไปไม่ได้”

นับเป็นการใช้อุบายที่จะถ่ายทอดองค์ความรู้เกี่ยวกับศิลปวัฒนธรรมของชาติให้แก่เด็กตัวเล็ก ๆ ได้อย่างแยบคายยิ่งนัก แต่ถึงกระนั้นด้วยวัยที่กำลังซน การจะควบคุมให้อยู่ในกรอบจึงไม่ใช่เรื่องง่าย ไม่ต่างกับการจับปูใส่กระด้ง

“เนื่องจากเป็นเด็กผู้ชายล้วน ๆ เมื่อมาอยู่รวมกันก็จะซนมาก ต้องใช้ครูหลายคนมาคุม เพราะถ้าเด็กออกนอกกรอบอาจเกิดอันตรายได้ ยิ่งมาอยู่ในโรงละครจริง ซึ่งมีเครื่องมือเครื่องมือน่ากลัว มีไฟฟ้า ด้วยแล้ว เด็กอยากรู้ อยากเห็น อาจจะเป็นอันตรายได้

แต่การเรียนการสอนของโรงเรียนสาธิตฯ ซึ่งต่างกับโรงเรียนอื่น ๆ ที่สอนให้เด็กกล้าคิด กล้าแสดงออก เพราะฉะนั้นสิ่งที่เขาจะไป คือเรื่องวินัย แต่ถ้าอยู่บนเวทีเขาจะรู้โดยอัตโนมัติ รู้เวลา รู้หน้าที่ ไม่ต้องจ้ำจี้จ้ำไชมาก เราคนสอนต้องไม่ไปคาดหวังกับเด็กมาก ทำอย่างนี้ได้ให้เขาพอใจ ตามที่เขาทำได้ เรา

ไม่ต้องไปฝืนเขา สอนให้เป็นผู้สืบสาน ไม่ใช่ผู้สืบทอด สอนให้รักษาความเป็นไทยไว้เป็นการปลูกจิตสำนึกที่คิดว่าก่อนข้างได้ผล”

แต่จะได้ผลตามที่ผู้ใหญ่คาดหวังหรือไม่นั้น ในส่วนของเด็กเอง น้องนนท์ - ด.ช. วัชรนนท์ รพีพัฒนา ชั้น ป. 6/2 ซึ่งรับบทพระราม บอกกับเราว่าการฝึกโขงช่วยฝึกความอดทน อย่างบทพระรามที่ได้รับ ไม่ว่าจากไหนหรือทำอะไรต้องเชิดตลอดเวลา ส่วนทำยาก ๆ ก็ต้องจำให้ได้ด้วย แต่ถึงอย่างไรเจ้าตัวก็ไม่รู้สึกเบื่อ

“ถ้าตั้งใจก็จะไม่ยากเท่าไรจะต้องเสียสละเวลาบางส่วนโดยเฉพาะช่วงเย็น ที่สำคัญห้ามติดเกมเด็ดขาด”

ขณะที่คุณแม่ยังสาว - แพทย์หญิงเยาวลักษณ์ รพีพัฒนา ซึ่งมาเป็นกำลังใจเวลาซ้อมเกือบทุกครั้ง บอกว่าไม่รู้สึกลำบากเลย กลับปลื้มปลื้มคุณลูกเป็นที่สุดพร้อมแสดงความรู้สึกว่าการที่สาธิต มศว ประสานมิตร มีกิจกรรมแบบนี้ทำให้เด็กกล้าแสดงออกรู้สึกว่าคุณค่าแล้วได้เรียนรู้วัฒนธรรมความเป็นคนไทย

“โดยส่วนตัวคิดว่าเด็กในวัยประถม ไม่ควรเรียนหนังสือเพียงอย่างเดียว ต้องทำกิจกรรมด้วย เรามาถูกทางแล้ว ที่จริงมีกระแสเอาลูกไปเรียนโรงเรียนนานาชาติ แต่คิดว่าในวัยประถมยังต้องเรียนในโรงเรียนแบบนี้อยู่ การปลูกฝังความเป็นไทย ทำให้มีความนอบน้อมถ่อมตนมีสัมมาคารวะต่อผู้ใหญ่ และที่ชอบมากคือที่นี้สอนให้กล้าแสดงออก ปลูกฝังเรื่องคุณธรรมถ้ามุ่งเน้นเรื่องการแข่งขันการเรียนอย่างเดียว เด็กก็จะเห็นแก่ตัว”

กิจกรรมการแสดงโขงเด็กมุ่งมั่นให้เด็กทุกคนมีส่วนร่วม เด็ก ๆ จึงรู้สึกสนุกและอยากจะทำ

แสดงความสามารถ และน้องแก๊ง -ค.ช. กิรดี สุวัธนวนิช ชั้น ป. 6/1 ซึ่งรับบทเสนาสิบแปดมงกุฏของเราก็รู้สึกไม่ต่างกันถึงแม้ว่าเขาจะมีความบกพร่องทางด้านร่างกายก็ตาม

“ตอนอายุ 6 ขวบ แก๊งถูกรถเมล์ทับขา ก็เลยไม่รู้สึกรู้สึไปข้างหนึ่ง ร่างกายเราเป็นอย่างนี้ก็เป็นอุปสรรคกับการแสดงเหมือนกันเพราะทำอะไรไม่ได้ดีเท่าเพื่อน อาจมีหงุดหงิดบ้าง แต่ก็รู้สึกท้อเลย อาจารย์บอกว่าสิ่งไหนที่ถนัดก็ทำ ถ้าไม่ถนัดก็ไม่ต้องทำ ภูมิใจว่าเราเป็นอย่างนี้ยังได้แสดงครับ”

น้องแก๊งบอกว่าโจนไม่ยากอย่างที่คิดกลับสนุกไปกับเรื่องราวที่ได้เล่นและออกสื่อกับทาง

“โจนเป็นการแสดงทางวัฒนธรรมแห่งความภาคภูมิใจ ที่คนไทยจะนึกถึงเป็นอันดับแรก” น้องเขาเห็นอย่างนั้น

ด้านคุณแม่ - พรธาดา สุวัธนวนิช ซึ่งนั่งให้กำลังใจอยู่ขอบเวที แสดงความรู้สึกว่าภูมิใจในตัวลูกพร้อม ๆ กับน้ำตาซึมทุกครั้งที่เห็นลูกอยู่บนเวที

“อยากให้เขาสนุกกับเพื่อน ๆ โดยไม่ต้องคิดเรื่องปมด้อย จะให้กำลังใจโดยบอกว่าอะไรที่เพื่อนทำได้หนูก็ทำได้แต่อะไรที่รู้ว่าทำได้ไม่ดีก็ไม่ต้องเสียใจได้แค่นั้นเองแค่นั้นมีผู้ปกครองบางคนบอกว่าไม่น่าให้แสดงเลยเพราะลำบากเปล่า ๆ แต่บางคนก็เห็นว่าเป็นเรื่องปกติที่รู้สึกดีมาก ๆ เพราะมีพ่อแม่ผู้ปกครองด้วยกันมาจับมือแล้วบอกว่าลูกเราโชคดีแล้วอย่าท้อนะสู้ต่อไป”

ความภาคภูมิใจของพ่อแม่ผู้ปกครองตลอดจนครูบาอาจารย์ ทำให้ “โจนเด็ก” สาธิต มศว ประสานมิตร ยังคงเดินหน้าสืบสานศิลปวัฒนธรรมไทยต่อไป ล่าสุดอาจารย์ไครรัตน์

ในฐานะตัวตั้งตัวตีกิจกรรมดังกล่าว บอกว่าจะใช้ “เว็บไซต์ www.satitprasarnmit.org” เป็นสื่อการเรียนการสอนโจนเนื่องจากขณะนี้กระแสโลกเปลี่ยน ถ้ามีวัฒนธรรมไทยเป็นพื้นฐานและมีความคิดเป็นสากล คนไทยก็จะสามารถแข่งขันกับโลกสากลได้ เพราะวัฒนธรรมไทยจะแทรกเรื่องความกตัญญู การให้เยาวชนสามารถเข้าถึงสิ่งเหล่านี้ได้โดยง่ายและเป็นสากล ก็จะสามารถสืบสานได้ง่ายขึ้น

“ถ้าช่องทางที่จะเข้ามามันยากเหลือเกิน ก็ต้องสร้างถนนสิ อย่างที่เรา กำลังทำอยู่ตอนนี้ ผู้ใหญ่ต้องช่วยเด็ก พ่อแม่ต้องช่วยเด็ก สื่อทั้งหลายต้องช่วยกัน ทำยังไงให้เด็กเราเลือกเสพศิลปะ รู้จักฟังเพลงโดยไม่ลืมความเป็นไทย ไม่ได้หมายความว่าไปปิดกั้นเขา แต่ต้องยกระดับ การแสดงของไทย ให้สมเกียรติ แล้วเขาจะเกิดความภาคภูมิใจในความเป็นไทยเอง”

นอกจากนี้เขากำลังคิดว่าในอนาคตอาจจะเพิ่มช่องทางโดยถ่ายทอดผ่านการ์ตูนแอนิเมชันหรือเกม เด็ก ๆ สามารถเข้าถึงโดยง่าย เป็นแหล่งที่อุดมไปด้วยความรู้ในเรื่องโจน

เมล็ดพันธุ์ที่สมบูรณ์เติบโตอย่างงดงามฉันใด วัฒนธรรมที่เข้มแข็งย่อมงอกงามได้ฉันนั้น

เป็นที่น่ายินดีว่าการจัดแสดงโจนเด็กแต่ละครั้ง มีผู้ให้การสนับสนุนอย่างมากมาย นับตั้งแต่พ่อแม่ ผู้ปกครอง ส่วนราชการ ประชาชน สื่อแขนงต่าง ๆ และองค์การธุรกิจเอกชน แต่ที่สำคัญที่สุด คือ ผู้แสดง ซึ่งเป็นเยาวชนตัวน้อย ๆ อนาคตของชาติ ซึ่งยอมที่จะมารวมกลุ่มกันอยู่ในกระดิ่งเพื่อเรียนรู้รากเหง้า และวัฒนธรรมของเราเองอย่างว่าง่ายไครณะบอกว่าหนูไม่ชอบของไทย ๆ?

นักเรียนชั้นเด็กเล็ก รุ่นที่ 8

ทุ่งบางกะปิในอดีต ตึกด้านขวามือคืออาคารเรียน ป.7 (ในอดีต) ปัจจุบันคืออาคารธุรการ

บรรยากาศเคารพธงชาติและภาพบริเวณหน้าโรงเรียนในอดีต (ด้านหน้าจะเห็นโรงเลี้ยงควาย)

สมาคมศิษย์เก่าสาธิต ประสานมิตร

ความเป็นมา

ความเป็นมาของสมาคมศิษย์เก่าประถมสาธิตฯ นั้นได้เริ่มรวมตัวกันตั้งชมรมนักเรียนเก่า ป.วศ. (ประถมสาธิตวิทยาลัยวิชาการศึกษา) ขึ้นเมื่อวันที่ 5 มกราคม 2522 โดยมี ศ. ไชยยศ เหมะรัชตะ คุณจาตุรงค์ อักษรานุเคราะห์ และอาจารย์ธนวดี อีรภัทรสกุล เป็นแกนนำในการก่อตั้งชมรมฯ และได้จัดงาน “ป.วศ. สังสรรค์ ครั้งที่ 1” ขึ้นในวันศุกร์ที่ 20 เมษายน 2522 รวมทั้งจัดทำ “ทำเนียบ” นักเรียน ป.วศ. ตั้งแต่รุ่น 1 จนถึงรุ่น 27 ลงพิมพ์ในหนังสือ “ป.วศ. รำลึก พ.ศ. 2522” ด้วย จนกระทั่งวันที่ 22 มิถุนายน 2527 สมาคมศิษย์เก่าประถมสาธิตฯ จึงก่อตั้งอย่างเป็นทางการ โดยมี ศ. ไชยยศ เหมะรัชตะ คุณวุฒิพันธ์ วิชัยรัตน์ และอาจารย์ธนวดี อีรภัทรสกุล เป็นผู้จดทะเบียนก่อตั้งสมาคมฯ และ ศ. ไชยยศ เหมะรัชตะ รับเป็นนายกสมาคมฯ คนแรก มีวาระอยู่ในตำแหน่งครั้งละ 2 ปี ต่อจากนั้น คุณเฉลิมพงษ์ เชื้อวสกุล และ อาจารย์ อรรถพิลาส ตันตราภรณ์ ได้รับหน้าที่นี้ ต่อมาจนถึงปี 2534 จึงได้รวมกับสมาคมศิษย์เก่ามัธยมสาธิต

ทางด้านสมาคมศิษย์เก่ามัธยมสาธิต เกิดจากการพบปะสังสรรค์ของบรรดาศิษย์เก่าบางรุ่นรวมตัวกันช่วยเหลือโรงเรียนฯ จนจัดตั้งเป็นชมรมศิษย์เก่ามัธยมสาธิต ประสานมิตร เริ่มจัดกิจกรรมหารายได้ตั้งตั้งแต่ปี 2529 และมีการจัดพบปะสังสรรค์กันที่ภัตตาคารเสริมมิตร ลาตพราวในเดือนพฤศจิกายน 2529 โดยศิษย์เก่ารุ่น 4 - 5 - 6 เป็นแกนนำ มีอาจารย์หลายท่านและศิษย์เก่าไปร่วมงานราว ๆ 60 คน ถือเป็นการประชุมประจำปีของชมรมฯ ครั้งนั้นได้มีการโหวตให้ ศ. ไชยยศ เหมะรัชตะ รุ่น 5 เป็นประธานชมรมฯ และมีการทาบทามศิษย์เก่าหลายรุ่นเป็นกรรมการ ต่อมาได้จัดงาน “คืนสู่เหย้าชาวสาธิต” ขึ้นในวันที่ 17 มกราคม 2530 ที่โรงแรมแม่น้ำ และผลักดันให้

จดทะเบียนจัดตั้งสมาคมศิษย์เก่า โดยมี ศ. ไชยยศ เหมะรัชตะ ดร. วิโรจน์ อัมพพิทักษ์ และอาจารย์ธนวดี อีรภัทรสกุลเป็นแกนนำในการดำเนินการจนเป็นผลสำเร็จ ได้รับอนุญาตให้จัดตั้งเป็นสมาคมศิษย์เก่ามัธยมสาธิต ประสานมิตร เมื่อเดือนพฤศจิกายน 2530

ต่อมาในวันที่ 16 กรกฎาคม 2534 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มีคำสั่งให้รวมโรงเรียนประถมสาธิต มศว ประสานมิตร และโรงเรียนมัธยมสาธิต มศว ประสานมิตร เป็นโรงเรียนเดียวกัน สมาคมศิษย์เก่าประถมสาธิต และสมาคมศิษย์เก่ามัธยมสาธิต จึงรวมสมาคมเป็นหนึ่งเดียว โดยใช้ชื่อ “สมาคมศิษย์เก่าสาธิต ประสานมิตร” เมื่อวันที่ 22 พฤศจิกายน 2534 ถึงแม้ว่าในวันที่ 30 พฤษภาคม 2538 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้มีมติให้โรงเรียนสาธิต มศว ประสานมิตร แยกเป็น 2 โรงเรียนคือ ฝ่ายประถม และฝ่ายมัธยม แต่สมาคมศิษย์เก่าของเราก็ยังคงเป็นหนึ่งเดียวจนถึงปัจจุบัน

จุดประสงค์

กิจกรรมหลักของสมาคมฯ แบ่งเป็น 3 ประเภทใหญ่ดังนี้

1. ส่งเสริมความสามัคคี
2. ส่งเสริมการศึกษา
3. บำเพ็ญสาธารณประโยชน์

ทำเนียบนายกสมาคมศิษย์เก่า

1. ศาสตราจารย์ไชยยศ เหมะรัชตะ
2. รองศาสตราจารย์ ดร. วิโรจน์ อัมพพิทักษ์
3. คุณพัฒน์พงศ์ ชวะโนทัย
4. คุณสุจิตรา วัฒนศัพท์

ผลการดำเนินงาน

1. ปัจฉินนิเทศ นักเรียนชั้น ป. 6
2. งานครอบครัวสุขสันต์
3. งานสายสัมพันธ์
4. งานเกลียวสัมพันธ์
5. พิธีไหว้ครู
6. โบว์ลิ่ง
7. แรลลี่รวมใจสาธิตประสานมิตร
8. ประชุมใหญ่สามัญประจำปี

ประวัติศิษย์เก่าดีเด่น

อาจารย์อรรถพิลาส ตันตราภรณ์ ศิษย์เก่ารุ่น 2

อดีตนายกสมาคมศิษย์เก่าประถมสาธิต ประสานมิตร คนที่ 3 และเป็นนายกสมาคมคนสุดท้าย ก่อนรวมสมาคมประถมและมัธยมเข้าด้วยกัน เป็นแกนหลักของรุ่น 2 มีการนัดพบปะสังสรรค์กันอยู่เสมอ และยังเป็นพี่ที่รักน้อง ๆ มีความเป็นกันเองกับทุก ๆ คน ปัจจุบันเป็นอาจารย์ คณะวิศวกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

นายจาตุรงค์ อักษรานุกเคราะห์ ศิษย์เก่ารุ่น 3

เป็นผู้รวบรวมนักเรียนเก่ามาประชุมกันเมื่อเดือนมกราคม 2522 ซึ่งได้รับความร่วมมือจากศิษย์เก่าเกือบทุกรุ่นได้มีกิจกรรมต่าง ๆ ร่วมกับโรงเรียนมากมาย จนภายหลัง จึงรวมตัวกันก่อตั้งสมาคมศิษย์เก่าประถมสาธิตฯ และยังเป็นผู้ริเริ่มจัดพิธีอำลาอาลัยให้กับรุ่นน้อง ป. 6 ขึ้นเป็นครั้งแรกให้นักเรียนรุ่นที่ 27 ทำให้น้องมีความประทับใจเป็นอย่างยิ่ง ปัจจุบันทำงานที่บริษัทจาตุรงค์อาภรณ์ (1923) จำกัด และโรงแรมแมริมาลากูน จังหวัดเชียงใหม่

พลตรีหญิง ปาริชาติ สำเร็จประสงค์ ศิษย์เก่ารุ่น 4

นับเป็นความน่าภาคภูมิใจยิ่งที่รุ่นพี่ของเราเป็น พลตรีหญิง และมีความก้าวหน้าในหน้าที่การงานตามลำดับดังนี้ นายทหารคนสนิทรองปลัดกระทรวงกลาโหม หัวหน้านายทหารตรวจสอบภายในประจำกรมพระธรรมนูญ ผู้อำนวยการกองกลาง สำนักบัญชาชลโหม ผู้ช่วยผู้อำนวยการและรองผู้อำนวยการ สำนักงานตรวจสอบบัญชีชลโหม ปัจจุบันดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการกรมการเงิน กระทรวงกลาโหม

นางสาวเบญจมาศ เงินวัฒนะ ศิษย์เก่ารุ่น 4

เริ่มรับราชการกระทรวงการต่างประเทศในตำแหน่งนายเวร สำนักงานเลขานุการกรม กรมองค์การระหว่างประเทศ เลขานุการตรี สถานเอกอัครราชทูต ณ กรุงโซล เลขานุการเอก สถานเอกอัครราชทูต ณ กรุงลิสบอน ผู้อำนวยการกอง กองพาณิชย์และอุตสาหกรรม กรมอาเซียน อัครราชทูตที่ปรึกษา สถานเอกอัครราชทูต ณ สิงคโปร์ ผู้อำนวยการกองสนเทศ เศรษฐกิจกรมเศรษฐกิจระหว่างประเทศปัจจุบันเป็นอัครราชทูตที่ปรึกษา (เจ้าหน้าที่การทูต 8) สถานอัครราชทูต ณ กรุงเบิร์น สมาพันธรัฐสวิส

อาจารย์ฉนวนดี นีรภัทรสกุล ศิษย์เก่ารุ่น 5

เป็นนักเรียนชั้นเด็กเล็กกลุ่มแรกเมื่อจบปริญญาตรีก็มารับราชการเป็นอาจารย์ของโรงเรียนประถมสาธิตฯ ตำแหน่งสุดท้ายก่อนอำลาชีวิตข้าราชการ คือ รองผู้อำนวยการ ฝ่ายกิจการนักเรียน เนื่องจากเป็นอาจารย์และศิษย์เก่าของโรงเรียน จึงเป็นหัวเรี่ยวหัวแรงในการรวบรวมศิษย์เก่ามาประชุมกันตั้งแต่ครั้งก่อตั้งชมรมนักเรียนเก่าประถมสาธิตจนมีการก่อตั้งสมาคมศิษย์เก่าประถมสาธิต สมาคมศิษย์เก่ามัธยมสาธิต และปัจจุบันกลายมาเป็นสมาคมศิษย์เก่าสาธิตประสานมิตรเป็น 1 ใน 3 ของผู้จดทะเบียนก่อตั้งทั้ง 3 สมาคมนับเป็นศิษย์เก่าประถมสาธิตฯ คนเดียวที่เมื่อจบการศึกษาแล้วกลับมาเป็นอาจารย์ของโรงเรียนประถมสาธิต ปัจจุบันเป็นข้าราชการผู้รับบำเหน็จบำนาญมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ดร. กนต์ธีร์ ศุภมงคล ศิษย์เก่ารุ่น 7

เริ่มต้นรับราชการกระทรวงต่างประเทศ และดำรงตำแหน่งสำคัญ ๆ เช่น นักการทูตไทย ประจำองค์การสหประชาชาติ ณ นครนิวยอร์ก ที่ปรึกษานายกรัฐมนตรีด้านการต่างประเทศ ที่ปรึกษารัฐมนตรีว่าการกระทรวงต่างประเทศ และรัฐมนตรีว่าการกระทรวงอุตสาหกรรม กรรมการต่างประเทศและด้านการท่องเที่ยวของสภาผู้แทนราษฎร ตำแหน่งสุดท้ายคือ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ

นายมนต์เฑียร กุลธำรง ศิษย์เก่ารุ่น 7

หลังจากเรียนจบนิติศาสตร์ได้เริ่มเข้ามาปฏิบัติงานเป็นพนักงานการทางพิเศษแห่งประเทศไทย เมื่อปี 2521 โดยมีตำแหน่งนิติกร และมีความก้าวหน้าทางหน้าที่การงานมาโดยลำดับ เช่น ผู้อำนวยการ กองคดี และวินัย ฝ่ายกรรมสิทธิ์ที่ดิน ฝ่ายควบคุมการจราจร จนปัจจุบันดำรงตำแหน่งรองผู้ว่าการฝ่ายกฎหมายและกรรมสิทธิ์ที่ดิน

นายเอกชัยวัฒน์ พลาวงกูร (หรือ อธิธิ พลาวงกูร) ศิษย์เก่ารุ่น 9

อธิธิ พลาวงกูร เป็นนักดนตรีชื่อดังที่โรงเรียนประถมสาธิต และอาจารย์ที่เคยสอนอธิธิทุกท่านภาคภูมิใจในความสามารถ ก่อนอธิธิจะเสียชีวิต อาจารย์ผู้ใหญ่หลายท่านได้พบอธิธิเพื่อแสดงความรักและภาคภูมิใจ ในตัวลูกศิษย์ผู้เปี่ยมไปด้วยความสามารถ

อธิธิได้สร้างผลงานเป็นศิลปินเดี่ยวในนาม “อธิธิ พลาวงกูร” ค่าย RS Promotion เช่น เพลง “ให้มันแล้วไป” “ไปต่อไป” “อธิธิสามเวลา” “อธิธิ ป้ายแดง” “อธิธิห้าก่าลังดี” “อธิธิปกขาว” ฯลฯ และยังมีเพลงที่ได้รับความนิยม เช่น ให้มันแล้วไป ยังจำไว้ เก็บตะวัน เจ็บคราวนี้ ใจเขาใจเรา หากคิดจะรักก็รัก และนิยายน้ำเน่า เป็นต้น

ดร. รอม หิรัญพฤกษ์ ศิษย์เก่ารุ่น 9

เคยทำงานสอนระดับปริญญาตรีและปริญญาโทด้านคอมพิวเตอร์และเทคโนโลยีสารสนเทศในหลายสถาบัน เช่น AIT, ม.มหิดล, ม.สงขลานครินทร์, ม.ธรรมศาสตร์, ม.รามคำแหง, ม.อัสสัมชัญ เป็นต้น เป็นกรรมการพิจารณาหลักสูตรวิทยาการคอมพิวเตอร์ของทบวงมหาวิทยาลัย เป็นอนุกรรมการบัญญัติศัพท์คอมพิวเตอร์ของราชบัณฑิตยสถาน เคยทำงานเป็นที่ปรึกษาให้กับหน่วยงานทั้งของรัฐและเอกชนหลายแห่ง มีความสนใจเป็นพิเศษทางด้านระบบงานแบบ fault-tolerant, การศึกษาสาขาวิทยาการคอมพิวเตอร์, การพัฒนาบุคลากรด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ, ระเบียบวิธีการพัฒนาระบบงานสารสนเทศ, และการพัฒนาอุตสาหกรรมซอฟต์แวร์ของไทย เมื่อเดือนธันวาคม 2542 ได้รับเลือกเป็น “IT Person of the Year 1999” โดยหนังสือพิมพ์ The Nation สำหรับงานส่งเสริมอุตสาหกรรมซอฟต์แวร์ ปัจจุบันเป็นผู้ช่วยผู้อำนวยการ สวทช. และรองผู้อำนวยการศูนย์บริหารจัดการเทคโนโลยี สวทช.

หม่อมหลวงปนัดดา ดิศกุล ศิษย์เก่ารุ่น 10

เริ่มต้นเข้ารับราชการเป็นอาจารย์ส่วนการศึกษา กองวิชากฎหมายและสังคมศาสตร์ โรงเรียนนายร้อยพระจุลจอมเกล้า ต่อมาย้ายมารับราชการสังกัดกองการต่างประเทศ กระทรวงมหาดไทย โดยปฏิบัติหน้าที่เลขานุการ ผู้บริหารกระทรวงมหาดไทย ในการเดินทางเยือนต่างประเทศอย่างเป็นทางการ และปฏิบัติหน้าที่ล่ามภาษาต่างประเทศ ประจำตัวรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย

ปี พ.ศ. 2532 ได้รับการพิจารณาคัดเลือกเป็นข้าราชการพลเรือนดีเด่น ของกระทรวงมหาดไทยเป็นประธานพิพิธภัณฑ์และหอสมุดสมเด็จพระนเรศวรมหาราชภาพ เป็นอาจารย์พิเศษหลายสถาบัน ปัจจุบันดำรงตำแหน่ง รองผู้ว่าราชการจังหวัดปทุมธานี และปฏิบัติหน้าที่ช่วยราชการด้านกิจการต่างประเทศ กระทรวงมหาดไทยอีกตำแหน่งหนึ่ง

นายสุรงค์ บุญกุล ศิษย์เก่ารุ่น 10

เมื่อจบการศึกษาในประเทศไทยเดินทางไปศึกษาต่อในระดับมหาวิทยาลัยในประเทศสหรัฐอเมริกา และได้ทำงานทางด้านวิศวกรรม และเป็น Research Assistant ที่ World Bank กรุงวอชิงตัน สหรัฐอเมริกา และตั้งแต่ปี พ.ศ. 2516 จึงได้มาทำงานที่ บริษัท ปตท. จำกัด (มหาชน) ปัจจุบันดำรงตำแหน่งผู้ช่วยกรรมการผู้จัดการใหญ่ การค้าระหว่างประเทศ โดยมีผลงานดีเด่น คือ เป็นผู้จัดเตรียม ปตท. เข้าสู่การจัด

อันดับของนิตยสาร FORTUNE 500 ของบริษัทที่ใหญ่ที่สุดในโลก และเป็นบริษัทเดียวในประเทศไทยที่ได้รับการคัดเลือก และยังริเริ่มการพัฒนาธุรกิจการค้าระหว่างประเทศของ ปตท. ทั้งทางด้านน้ำมันดิบ น้ำมันสำเร็จรูป และผลิตภัณฑ์ปิโตรเคมี

นายเผ่าทอง ทองเจือ ศิษย์เก่ารุ่น 10

ปัจจุบันเป็นคณบดีคณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มีผลงานวิจัยที่มีชื่อเสียง คือ

- การศึกษาความสัมพันธ์ทางการค้าในสมัยอยุธยาระหว่างจีนกับอยุธยา โดยอาศัยข้อมูลจากเครื่องถ้วยจีนที่มได้จากรอบเกาะอยุธยา
- โครงการจัดทำฐานข้อมูลลายผ้าไทยที่มีอายุมากกว่า 50 ปีขึ้นไป

นอกจากนี้ ยังเขียนบทความและหนังสือหลายเล่ม เช่น ประวัติความเป็นมาของผ้าลายอย่างและผ้าลายนอกอย่าง ลักษณะไทย เมืองอ่างทอง วิวัฒนาการเครื่องแต่งกายไทย เป็นต้น และยังมีผลงานสร้างสรรค์ศิลปะและวัฒนธรรมเกี่ยวกับนิทรรศการผ้าไหมเทิดพระเกียรติสมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ พระบรมราชินีนาถ

แพทย์หญิงนิชรี มะกรสาร ศิษย์เก่ารุ่น 10

เป็นวิสัญญีแพทย์ คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เมื่อยังมีชีวิตอยู่ จะมาทำงานแต่เช้า และกลับหลังเวลาราชการแทบทุกวัน ปฏิบัติหน้าที่เป็นครูแพทย์อย่างเต็มกำลังความรู้และความสามารถ เป็นตัวอย่างในการดูแลผู้ป่วยอย่างไม่เบียดเบียนหรือใช้อารมณ์ เวลาอยู่เวรมักให้เวลากับนิสิตแพทย์และแพทย์ประจำบ้านถึง 4 ทุ่มเสมอ

แพทย์หญิงนิชรี มีความรู้กว้างหลายสาขา สามารถสอนเรื่องยากให้เป็นเรื่องง่าย จึงมีลูกศิษย์มากมาย นอกจากนี้ มักจะมีกระเป๋ยาและอุปกรณ์ช่วยเหลือผู้ป่วยฉุกเฉินเตรียมไว้ในรถยนต์ตลอดเวลา และเป็นอาสาสมัครออกหน่วยฉุกเฉินของกองบรรเทาทุกข์ ที่สถานีกาชาดหัวหินทุกภาคฤดูร้อน ด้วยความเป็นคนเรียนเก่ง มีนิสัยเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ ช่วยเหลือผู้คนรอบข้างเสมอ จึงเป็นบุคคลที่มีคุณค่าต่อสังคมไทยยากที่จะลืมเลือนได้

คุณสุรวุฒิ บุณกุล ศิษย์เก่ารุ่น 11

เมื่อจบการศึกษาทั้งปริญญาตรีและโท ทางด้านวิศวกรรมโยธา คุณสุรวุฒิก็ได้เริ่มมาทำงานเป็นวิศวกรควบคุมแผนงานก่อสร้างโรงกลั่นน้ำมัน บริษัท Flour Cooperation, Irevin, California USA. เมื่อกลับมาเมืองไทยมาเป็นวิศวกรควบคุมโครงการศูนย์การค้ามาบุญครองเซ็นเตอร์ บริษัทมาบุญครองออปฟิชและไซโล จำกัด ต่อมาจึงเป็นกรรมการบริหารศูนย์การค้ามาบุญครองเซ็นเตอร์บริษัทมาบุญครองศิริชัยโฮลดิ้ง จำกัด และเป็นกรรมการบริหารศูนย์การค้าเสรีเซ็นเตอร์ บริษัทเดอะเสรีเซ็นเตอร์ จำกัด ปัจจุบันเป็นรองประธานกรรมการบริหาร บริษัทมาบุญครองแตรี่ โกทส์ จำกัด

คุณยอดมหนู ภมรมนตรี ศิษย์เก่ารุ่น 13

คุณยอดมหนู เป็นผู้ประกาศข่าว ผู้สื่อข่าวและพิธีกรที่มีชื่อเสียงคนหนึ่งของสังคมไทย โดยเป็นผู้ประกาศข่าวและผู้สื่อข่าว สถานีวิทยุโทรทัศน์สีกองทัพบก ช่อง 7 บริษัท อี.เอ็ม นิวส์ จำกัด พิธีกรรายการบ้านเลขที่ 5 รายการเสียงผู้บริโภค ทางสถานีวิทยุโทรทัศน์แห่งประเทศไทย ช่อง 11 และ เอฟ.เอ็ม. 92.5

เคยได้รางวัลผู้ประกาศ ผู้สื่อข่าวดีเด่น ประเภทข่าวพัฒนาปัญหาบ้านเมือง นอกจากนี้คุณยอดมหนู ยังให้เกียรติมาเป็นพิธีกรในการจัดกิจกรรมต่าง ๆ ของสมาคมศิษย์เก่าเสมอ ๆ ปัจจุบันเป็นกรรมการบริษัท ทีลิน จำกัด

นายแพทย์ปานเนตร ปางพุฒิพงศ์ ศิษย์เก่ารุ่น 14

ปัจจุบันนายแพทย์ปานเนตร เป็นผู้อำนวยการโรงพยาบาลเมตตาประชารักษ์ (วัดไร่จิง) ศูนย์การแพทย์เฉพาะทางด้านจักษุวิทยา กรมการแพทย์ กระทรวงสาธารณสุข นายแพทย์ปานเนตร ทำงานด้วยความภาคภูมิใจ เพราะสามารถใช้ความรู้ความสามารถที่ได้รับจากการศึกษาและทำงานในประเทศ ให้เป็นที่ยอมรับในระดับสากลได้ โดยไม่เคยไปศึกษาต่อในต่างประเทศ โดยมีผลงานที่ภาคภูมิใจ เช่น พัฒนางานด้านจักษุวิทยาของโรงพยาบาลเมตตาประชารักษ์ จนเป็นที่ยอมรับในระดับประเทศ จัดโครงการหน่วยแพทย์เคลื่อนที่ผ่าตัดต้อกระจกให้แก่ผู้มีรายได้น้อยในส่วนภูมิภาค เป็นวิทยากรอบรมและสาธิตการผ่าตัดต้อกระจกด้วยอัลตราซาวด์ทั้งในและต่างประเทศหลายครั้ง จนได้รับรางวัล Best Surgeon ในการสาธิตผ่าตัดต้อกระจกด้วยอัลตราซาวด์ผ่านดาวเทียม ณ เมืองมิลาน ประเทศอิตาลี ปี พ.ศ. 2541 ได้รับรางวัลโครงการดีเด่น (โครงการช่วยเหลือผู้มีปัญหาทางสายตาที่ขาดแคลนทุนทรัพย์) ปี 2542 จากสำนักงานกฤษฎามนตรี ได้รับรางวัล Asia-Pacific Academy of Ophthalmology Prevention of Blindness Award 2003 และ Asia Pacific Association of Cataract and Refractive Surgeon Certified Education Award 2004

คุณวรรณพร สุทธิปรีดา (เทพหัสดิน ณ อยุธยา) ศิษย์เก่ารุ่น 15

ปัจจุบัน เป็นผู้อำนวยการกลุ่มพัฒนาระบบบริหาร (นักพัฒนาระบบราชการ 8) และมีผลงานที่ภาคภูมิใจ เช่น คณะกรรมการและเลขานุการ คณะอนุกรรมการพัฒนาระบบราชการเฉพาะกิจเกี่ยวกับการจัดหลักสูตรพัฒนาผู้บริหาร คณะกรรมการสื่อสารการเปลี่ยนแปลง (Communication for Change) เกี่ยวกับระบบรักษาความปลอดภัยของรัฐบาลและคณะกรรมการและเลขานุการ คณะทำงานผลิตสื่อส่งเสริมจริยธรรมและโครงการเรียนรู้ตามรอยพระยุคลบาท นอกจากนี้ยังมีผลงานทางวิชาการและบทความอีกหลายเรื่อง

คุณ เสธฐา ทวีสิน ศิษย์เก่ารุ่น 16

ปัจจุบันเป็นกรรมการผู้จัดการ บริษัท แสนสิริ จำกัด (มหาชน) ซึ่งเป็นธุรกิจอสังหาริมทรัพย์ ที่มีทั้งบ้านเดี่ยว คอนโดมิเนียม ทาวน์เฮ้าส์ และโรงแรม ซึ่งมียอดขายเป็นอันดับที่ 2 ของประเทศ และยังมีบริษัทบริหารโครงการ Plus Property ที่ใหญ่ที่สุดในประเทศอีกด้วย

นอกจากนี้ บริษัท แสนสิริ ยังมีกิจกรรมที่ออกไปช่วยเหลือชุมชน และเมื่อคราวเกิดสึนามิทางภาคใต้ก็ได้มีส่วนร่วมให้ความช่วยเหลือเช่นเดียวกัน

พันตำรวจเอก จิรพัฒน์ ภูมิจิตร ศิษย์เก่ารุ่น 17

จบปริญญาตรี โรงเรียนเตรียมทหารและโรงเรียนนายร้อยตำรวจ รุ่นที่ 38 จบวิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาการจัดการและสาขาวิศวกรรมอุตสาหการและดุष्ฎิบัณฑิต สาขาการสนับสนุนการตัดสินใจ จากสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ ปัจจุบันเป็นผู้กำกับการสถานีตำรวจนครบาลทองหล่อ พ.ศ. 2539 ได้รับรางวัลเจ้าหน้าที่ฝ่ายสืบสวนดีเด่นของกองบัญชาการตำรวจนครบาล พ.ศ. 2545 ได้รับรางวัลเจ้าหน้าที่ฝ่ายธุรการ (ระดับรองผู้กำกับการ) ดีเด่น ของกองบัญชาการตำรวจนครบาล

คุณ วสันต์ เกียงศิริ ศิษย์เก่ารุ่น 19

เป็นนักธุรกิจไฟแรง พัฒนาธุรกิจของครอบครัว บริษัท ธารารมณเ็นเตอร์ไพรส์ จำกัด (มหาชน) แบบครบวงจร นับตั้งแต่สร้างบ้าน จัดหาอุปกรณ์ เฟอร์นิเจอร์ ตกแต่งบ้าน ตลอดจนจัดการขนย้ายของให้ลูกค้า โดยเริ่มงานในตำแหน่งผู้จัดการฝ่ายการตลาด ผู้จัดการอาวุโสฝ่ายการตลาด ผู้ช่วยกรรมการผู้จัดการ สายงานการตลาด จนปัจจุบันดำรงตำแหน่งกรรมการผู้จัดการ นอกจากนี้ยังเป็นกรรมการและเลขาธิการ สมาคมธุรกิจบ้านจัดสรรอีกด้วย

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ดิกะ บุนนาค ศิษย์เก่ารุ่น 22

ตอนเด็กๆ ดร. ดิกะไม่ชอบเรียนหนังสือ แต่ด้วยความเอาใจใส่ดูแล และได้รับกำลังใจจากคุณแม่ ทำให้ ดร. ดิกะกลับมาสนใจเล่าเรียน และประสบความสำเร็จทางการเรียน โดยจบปริญญาเอกถึง 2 สาขา คือ สาขาเทคโนโลยี และสาขา Sciences Macanique จาก University de Nice Sophia Antipolis ประเทศฝรั่งเศส ปัจจุบันเป็นหัวหน้าสาขาวิชาการจัดการพลังงาน คณะวิศวกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจ-บัณฑิต

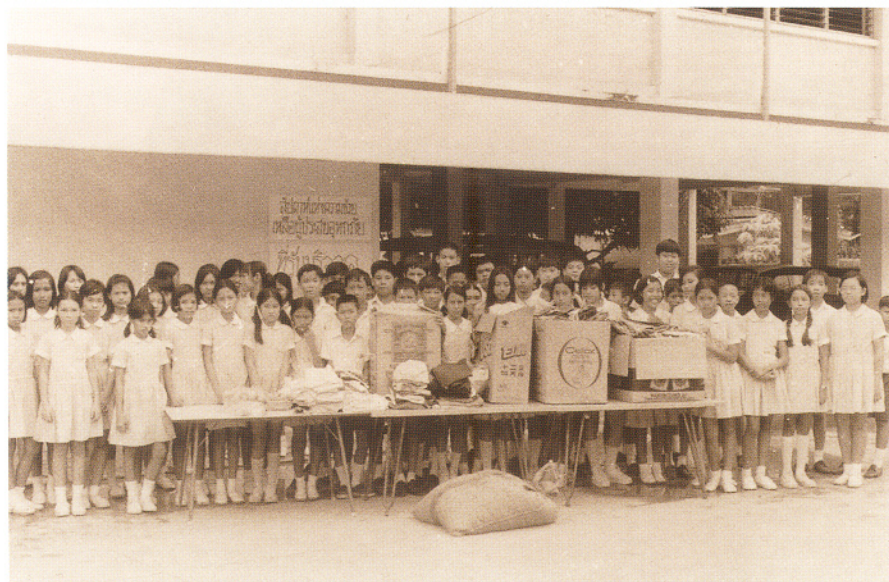
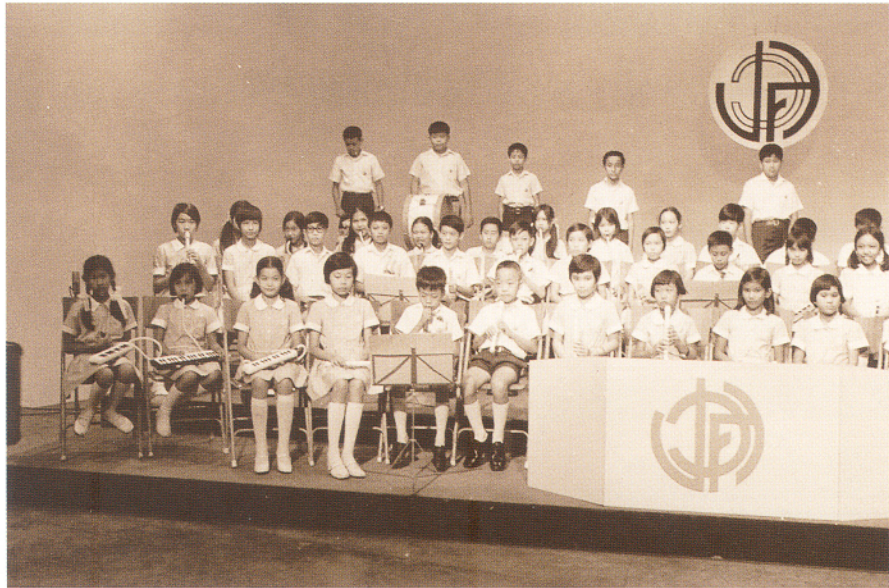
ดร. ดิกะมีความเชี่ยวชาญทางด้านอนุรักษ์พลังงาน จึงเป็นที่ปรึกษาโครงการอนุรักษ์พลังงานแบบมีส่วนร่วมในโรงงานควบคุมให้กับองค์กรต่าง ๆ กว่า 20 องค์กร

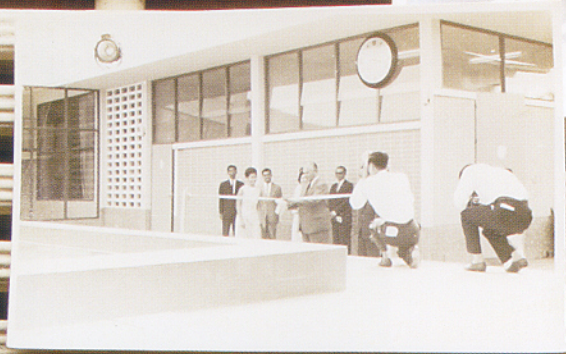
ดร. จิรันดร ยูวะนิยม ศิษย์เก่ารุ่น 23

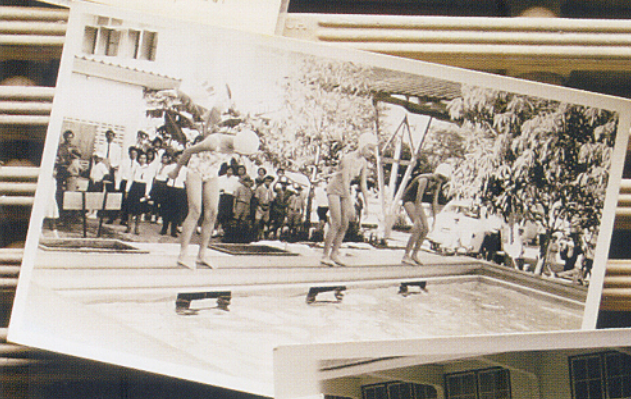

เมื่อเรียนจบปริญญาตรี จากคณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล ได้รับเกียรตินิยมอันดับหนึ่ง สาขาเคมี จบปริญญาเอกสาขา Biological Chemistry จากมหาวิทยาลัยมิชิแกน สหรัฐอเมริกา โดยได้รับทุนโครงการพัฒนาและส่งเสริมผู้มีความสามารถพิเศษทางวิทยาศาสตร์ และ เทคโนโลยีในกลุ่มที่ 1 รุ่นที่ 1

ปัจจุบันเป็นอาจารย์ระดับ 7 ภาควิชาเคมี นักวิจัยหน่วยวิจัยเพื่อความ เป็นเลิศทางโครงสร้างและการทำงานของโปรตีน คณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล และในปี พ.ศ. 2546 ได้รับรางวัลนักวิทยาศาสตร์รุ่นใหม่ จากมูลนิธิส่งเสริม วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีในพระราชนิพนธ์ และในปี พ.ศ. 2547 ได้รับรางวัลมหิดล สาขาวิจัยดีเด่น จากมหาวิทยาลัยมหิดล

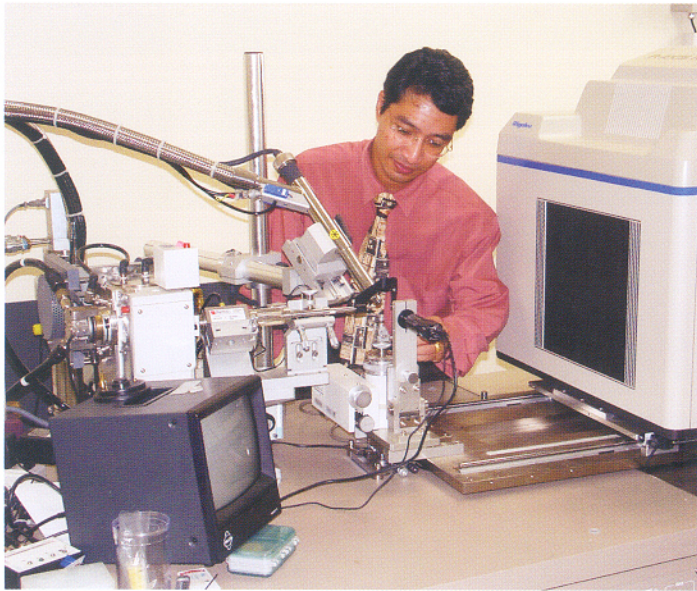

เรื่องประทับใจของครูต่อศิษย์

อาจารย์ธนวัติ อีร์ภัทรสกุล

ดร.จิรินทร์ ยูวะนิยม นักวิทยาศาสตร์ดีเด่น

(บน) หนุมนตัวแรกของโรงเรียน
(ล่าง) กิจกรรมในชั้นมัธยม

ด.ช. ปวัน ลาภวิสุทธิ ได้รับเหรียญทองจากการแข่งขันคณิตศาสตร์ - วิทยาศาสตร์
โอลิมปิกนานาชาติ

ในบรรดาศิษย์แก่นับเป็นพัน ๆ หมื่น ๆ ของโรงเรียนที่ประสบความสำเร็จเป็นผู้มีชื่อเสียง มีคุณค่าต่อสังคมคงจะไม่เคยนึกถึงมาก่อนว่า นอกจากคุณพ่อ คุณแม่ และญาติพี่น้องของแต่ละคนแล้ว ยังมีใครอีกคนหรือหลาย ๆ คนที่เฝ้ามองอย่างชื่นชมภาคภูมิใจไปกับลูกศิษย์ นั่นก็คือ ผู้ที่เป็นครูของนักเรียนนั่นเอง นักเรียนหลาย ๆ คน ย่อมจะมีเรื่องราวหลากหลายไว้ให้ครูได้ย้อนระลึกถึงอดีตด้วยเด็กของแต่ละคนด้วยความสุขใจ เมื่อยามที่ได้เห็น ได้ฟังข่าวจากวิทยุ โทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ หรือสื่ออื่น ๆ ถึงภาพหรือชื่อของบุคคลที่เคยเป็นลูกศิษย์เหล่านั้น ทำความดีเป็นที่ยกย่องเชิดชูของสังคมองค์กรของตน หรือประเทศชาติ ดังตัวอย่าง ความคิดคำนึงของครูที่มีต่อเรื่องราวของศิษย์เก่า 3 คนคนแรกคือ “ติกะ” ซึ่งครูได้เคยได้ถามทุกข์สุขกับคุณแม่ด้วยความห่วงใย ยามที่มีโอกาสได้พบกันในบางครั้งบางคราว

ดร. ติกะ บุนนาค ผู้เชี่ยวชาญด้านอนุรักษ์พลังงาน ซึ่งเป็นที่ต้องการของสถาบันองค์กรต่าง ๆ มากมายได้พากันเรียกหา ดร.ติกะ เพื่อขอให้ช่วยเหลือขอคำปรึกษาหารือเรื่องการใช้พลังงานอย่างประหยัดลดค่าใช้จ่ายต่าง ๆ เมื่อครูได้ยินได้ฟัง จึงอดที่จะนำเรื่องราวของติกะในวัยเด็กมากล่าวถึงด้วยความชื่นชมในความรักความผูกพันระหว่างคุณแม่ ลูก และครูอาจารย์ที่ร่วมกันปูพื้นฐานให้ติกะมี “ภูมิคุ้มกัน” ที่ช่วยผลักดัน เป็นกำลังใจ ให้ติกะก้าวเดิน และยืนอย่างมั่นคงในอาชีพ และสังคมอย่างน่าภาคภูมิใจในปัจจุบัน

ติกะเป็นบุตรคนเดียวของคุณติ๊กและคุณสมใจ บุนนาค เนื่องจากคุณพ่อเป็นสถาปนิก แต่สุขภาพไม่ค่อยดี จึงทำงานอยู่ที่บ้าน ดังนั้นคุณแม่ ซึ่งทำงานนอกบ้าน จึงเป็นผู้ดูแล รับ-ส่งติกะ ตั้งแต่เริ่มเข้าเรียนชั้นอนุบาล ซึ่งเป็นโรงเรียนใกล้บ้าน เจ้าของโรงเรียนเป็นน้องของเพื่อนคุณแม่ จึงดูแลติกะเป็นอย่างดี โรงเรียนเลิกแล้ว คุณครูจะพามาส่งที่บ้าน เมื่อเรียนจบอนุบาล คุณแม่พาติกะมาเข้าเรียนชั้นเด็กเล็ก ที่โรงเรียนประถมสาธิตฯ ในขณะนี้คุณแม่เป็นผู้มารับ-ส่งเอง ทุกวัน ขณะที่นั่งมาในรถ คุณแม่มักพูดคุย พร้อมอบรมกันไปในรถทุกเช้า-เย็น บางครั้งก็สอดแทรก โคลง ฉันท์ กาพย์ กลอน ให้เข้าใจถึงความสำคัญของการเรียน ติกะก็เชื่อฟังดีไม่ดื้อเนื่องจากคุณแม่ต้องทำงานและมารับเช้า จึงได้ฝากอาจารย์ประอร ประสงค์สมดูแลให้ติกะทำการบ้านตอนโรงเรียนเลิกทุกวัน อาจารย์จะฝึกให้ติกะเขียนหนังสือ เนื่องจากกล้ามเนื้อมือยังไม่แข็งแรง มักเขียนหนังสือตัวโตมาก ยังบังคับให้อยู่ในช่องบรรทัดไม่ได้ จึงไม่ชอบเขียนหนังสือ คุณแม่ต้องคอยให้กำลังใจ และได้บอกติกะว่า คุณตาเป็นนักวิชาการ สอบชิงทุนของพระเจ้าอยู่หัวเป็นรุ่นแรก ได้ไปเรียนวิศวกรรมเกี่ยวกับรถไฟ ที่สหรัฐอเมริกา เพราะคุณตารักการเรียน และมีห้องสมุดห้องใหญ่อยู่ที่บ้าน มักจะพาติกะไปดูห้องสมุดคุณตา เป็นแรงจูงใจให้อยากเรียน

ในช่วง ม. 1 จนจบ ม. 3 คุณพ่อซึ่งสุขภาพไม่ดี เสียชีวิตลงช่วงนี้ ทำให้การเรียนเริ่มแยลง

ไม่เอาใจใส่ในการเรียน คะแนนสอบไม่ดี คุณแม่มองว่าต้องเรียนตามเพื่อนไม่ทันแน่ จึงให้ลาออกจากโรงเรียนมัธยมสาธิต ประสานมิตร และย้ายไปเรียนที่โรงเรียนช่างกลขนส่งทหารบก ซึ่งอยู่ในกรมทหาร 3 ปี จบ ปว.ช. (เทียบเท่า ม. 6) ต่อมาจึงไปเข้าเรียนที่สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า พระนครเหนือ ภาควิชา คุณแม่เลิกงานก็จะมาเฝ้ารอรับกลับบ้านทุกวัน เป็นเวลา 3 ปี จนจบ ปว.ส. คุณแม่ก็จัดหานักศึกษามาช่วยสอนพิเศษทุกวันเสาร์-อาทิตย์ ช่วงนี้ดิฉันเริ่มรู้จักตัวเองมากขึ้น ขยันเรียนมากขึ้น จนสามารถสอบเข้าเรียนระดับปริญญาตรีได้ที่สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า ธนบุรี คุณแม่ยังคงพามาส่งที่สถาบันเทคโนโลยีฯ ในตอนเช้า และจากกลับให้กลับบ้านเอง เป็นเวลาอีก 3 ปี ได้รับปริญญาตรี ดิฉันเริ่มมีกำลังใจ และสามารถดูแลตัวเองได้ จึงขอเรียนต่อปริญญาโท เอก และชวนขวายเป็นสาวหาความรู้เพิ่มเติมอยู่ตลอดเวลาทั้งในประเทศและต่างประเทศ จนกระทั่งประสบความสำเร็จเป็นผู้เชี่ยวชาญ กลับมาเป็นผู้ช่วยเหลือสังคมและองค์กรต่าง ๆ ต่อไปดังกล่าว

ศิษย์เก่าคนที่สองคือ ดร. จิรันดร ยูวะนิยมนักวิทยาศาสตร์ดีเด่นของมหาวิทยาลัยมหิดลสำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาเคมี (เกียรตินิยมอันดับหนึ่ง) ณ คณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดลและระดับปริญญาเอกสาขา Biological chemistry ณ มหาวิทยาลัยมิชิแกน (Ann Arbor) ประเทศสหรัฐอเมริกา โดยได้รับทุนโครงการพัฒนาและส่งเสริมผู้มีความสามารถพิเศษทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี (พสวท.) ในกลุ่มที่ 1 รุ่นที่ 1 (รุ่น “บุกเบิก”) พ.ศ. 2527 ศึกษาต่อเนื่องตั้งแต่ระดับมัธยมปลายจนจบการศึกษาระดับปริญญาเอกเมื่อปี

พ.ศ. 2540 ระหว่างการศึกษา ได้มีโอกาสทำกิจกรรมต่าง ๆ มากมาย เช่น ร่วมในวงดุริยางค์ วงนักร้องประสานเสียง วงเครื่องดนตรีประกอบจังหวะ วงดนตรีไทย เล่นโยน (เป็นหนูมานตัวแรกของโรงเรียนประถมสาธิต มศว ประสานมิตร และเล่นอยู่ 3 ปี) นอกจากนี้ยังได้รับรางวัลเรียนดีและกิจกรรมดีเด่นต่าง ๆ มาโดยตลอด ได้รับคัดเลือกไปร่วมกิจกรรม Research Science Institute ในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6 ณ มลรัฐ New York ได้รับรางวัล ศ. ดร. แดบ นิละณี และ Horace H. Rackham Graduate School Predoctoral Fellowship รวมถึง Dominic D. Dziewiat-kowski Outstanding Ph.D. Dissertation Award

จิรันดร มีความสนใจทางไฟฟ้าอิเล็กทรอนิกส์มาตั้งแต่เด็ก เนื่องจากคุณพ่อสนใจทางนี้เป็นงานอดิเรก โดยเริ่มเรียนรู้อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ตั้งแต่ระดับ ป. 3 ได้เริ่มทำแผ่นวงจรพิมพ์เองและประกอบวงจรอิเล็กทรอนิกส์ง่าย ๆ ตั้งแต่ ป.4 เรียนรู้คอมพิวเตอร์และเขียนโปรแกรมคอมพิวเตอร์ตอนปลาย ป. 6 โดยคุณพ่อและคุณอาให้การสนับสนุนมาโดยตลอด ขณะอยู่ ม. 2 เคยเข้าแข่งขันเขียนโปรแกรมภาษาเบสิก ณ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า พระนครเหนือ โดยเป็นผู้เข้าแข่งขันที่อายุน้อยที่สุดแต่สามารถเขียนโปรแกรมที่ได้รับมอบหมายได้เสร็จเร็วที่สุด และได้รับรางวัลที่ 1 ในการแข่งขันนั้น ในปีเดียวกัน ได้เขียนโปรแกรมวาดพระบรมฉายาลักษณ์สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี พร้อมปฏิทิน ถวายแด่สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ เนื่องในวโรกาสเสด็จเปิดงานโรงเรียนมัธยมสาธิต มศว ประสานมิตร ต่อมาได้ร่วมในทีม

โปรแกรมเมอร์ของบริษัทคุณอา พัฒนาโปรแกรมระบบบัญชีเฉพาะสำหรับลูกค้าของบริษัทในระหว่างปิดภาคการศึกษาอีกด้วย ในช่วง ม. 4 ได้ร่วมทีมแข่งขันตอบปัญหาคอมพิวเตอร์ของกระทรวงวิทยาศาสตร์ ในนามของโรงเรียน และได้รับรางวัลชนะเลิศและต่อมาเมื่อสอบเป็นสมาชิกนักวิทยาศาสตร์ได้ (Call-Sign VR397) ได้สร้างวงจรอินเตอร์เฟสสัญญาณการเคาะรหัสมอร์สเข้าสู่คอมพิวเตอร์และเขียนโปรแกรมเพื่อแปลรหัสมอร์ส ซึ่งมีความสามารถเรียนรู้ช่วงจังหวะการเคาะสัญญาณสั้น-ยาวที่แตกต่างกันของแต่ละบุคคลได้ (เนื่องจากการจะเป็นนักวิทยุสมัครเล่นระดับนานาชาติได้จะต้องมีความสามารถใช้รหัสมอร์สได้เป็นอย่างดี) ได้ส่งโปรแกรมห้างกล่าวเข้าประกวดการเขียนโปรแกรมซึ่งจัดโดยกระทรวงวิทยาศาสตร์ เมื่อตอน ม. 5 และได้รับรางวัลรองชนะเลิศอันดับ 1 (โดยไม่มีผู้รับรางวัลชนะเลิศ) เมื่อเรียนระดับปริญญาตรีเคมี ปีที่ 2 ได้ช่วยเพื่อนคุณพ่อซึ่งทำงานอยู่บริษัทขายจักรเย็บผ้าอิเล็กทรอนิกส์ ในการ “reverse engineer” จักรอิเล็กทรอนิกส์รุ่นหนึ่งเพื่อจะได้เปลี่ยนโปรแกรมลวดลายฝีเย็บเพื่อใส่ลวดลายแบบไทย ๆ เข้าไป จนสำเร็จ แต่น่าเสียดายที่ขณะนั้นมีจักรเย็บผ้ารุ่นที่เหนือกว่าออกมาในตลาด จึงไม่ได้นำผลงานนี้ออกจำหน่าย หลังจากนั้นมาก็ไม่มีโอกาสได้พัฒนาโปรแกรมใหญ่ ๆ อีกเนื่องจากการกิจต่าง ๆ แต่ทุกวันนี้ก็ยังเขียนโปรแกรมย่อย ๆ เพื่อช่วยในงานวิจัยของตนเองอยู่เป็นประจำ

จิรندرรักการอ่านหนังสือมาตั้งแต่เด็กจากการชอบให้ผู้อื่นอ่านการ์ตูนให้ฟังจนเริ่มอ่านหนังสือออกได้เองในระดับอนุบาล เมื่อขึ้น ป. 1 เริ่มอ่าน พล นิกร กิมหงวน และมีเรื่องสั้นของ

มนัสนา (“A man called เป้ง”) เป็นหนังสือเรื่องโปรด ในช่วง ป. 5 ได้อ่านหนังสือการทดลองเคมีประกอบกับได้รับแรงบันดาลใจจากอาจารย์ที่สอนวิทยาศาสตร์ที่โรงเรียน จึงมีความสนใจสร้างห้องปฏิบัติการเคมีขึ้นที่บ้านหากแต่ขาดทุนทรัพย์และผู้แนะนำสนับสนุนอย่างใกล้ชิด จึงมีโอกาสเพียงได้ทำการทดลองเล็ก ๆ น้อย ๆ เองที่บ้าน ต่อมา เมื่อเข้ามัธยมต้น การ์ตูนโดราเอมอน เป็นการ์ตูนเรื่องฮิต ได้อ่านเป็นเรื่องโปรด และมีความนิยมในของเล่นและอุปกรณ์ต่าง ๆ จากโลกอนาคตของโดราเอมอนมาก จนทำให้เกิดความตั้งใจจะเป็นวิศวกรตั้งแต่นั้นมา อย่างไรก็ตาม เมื่อสามารถสอบเข้าโครงการ พสวท. ได้ และได้เข้าร่วมกิจกรรมทางวิทยาศาสตร์ต่าง ๆ ในโครงการ จึงค้นพบว่าตนเองนั้นชอบทำการทดลองค้นคว้า และมีความสนใจทางชีวเคมี เพราะต้องการตอบคำถามว่า “ทำไมเซลล์สิ่งมีชีวิตจึงมีชีวิตได้และทำไมจึงตายได้” จึงทำให้ตัดสินใจเรียนสาขาเคมีในระดับปริญญาตรี และสาขา biological chemistry ในระดับปริญญาเอก ขณะเรียนปริญญาตรี ปีที่ 2 (ปีที่ 1 ไปเรียนที่สาธิต จ.นครปฐม) ได้ไปขออนุญาต ศ. ดร. ประพนธ์ วิไลรัตน์ ซึ่งเป็นหัวหน้าภาควิชาชีวเคมีในขณะนั้น เข้าไปล้างเครื่องแก้วในห้องปฏิบัติการของอาจารย์ เพื่อจะได้เรียนรู้ว่าพี่ ๆ ระดับปริญญาโท-เอกทางชีวเคมีเขาเรียนกันอย่างไร เพราะตั้งใจจะเรียนต่อในสาขานี้ในอนาคต เมื่ออาจารย์ทราบดังนั้นก็ได้ชักชวนให้มาเรียนรู้และทำวิจัยในห้องปฏิบัติการของอาจารย์ตั้งแต่นั้น จนจบการศึกษาระดับปริญญาตรี ขณะที่อยู่ในห้องปฏิบัติการของอ.ประพนธ์ ได้มีโอกาสเรียนรู้เกี่ยวกับ DNA,

gene, และเทคนิคทาง genetic engineering และได้เข้าฟังสัมมนาต่าง ๆ ทางชีวเคมีทั้งจากพี่ ๆ นักศึกษาปริญญาโท-เอก อาจารย์ ตลอดจนนักวิจัยจากต่างประเทศซึ่งบรรยายเป็นภาษาอังกฤษอยู่เสมอ จนเกิดความสนใจจะศึกษาหน้าที่การทำงานของโปรตีน ซึ่งเป็นผลผลิตของ gene ต่าง ๆ และเป็นตัวบ่งบอกถึงหน้าที่ของ gene นั้น ๆ โดยตรง เมื่อสอบได้ทุนศึกษาต่อ ณ ต่างประเทศในโครงการ พสวท. จึงเป็นอีกเหตุผลหนึ่งที่อยากจะเรียนรู้เกี่ยวกับโปรตีน เพราะเป็นสิ่งที่ไม่สามารถเรียนรู้ได้ในประเทศไทยในขณะนั้น เนื่องจากแทบไม่มีงานวิจัยเกี่ยวกับโปรตีนเลย เมื่อเปรียบเทียบกับงานวิจัยที่อาศัย genetic engineering เป็นเครื่องมือซึ่งมีทำกันอย่างกว้างขวาง

ตั้งแต่ศึกษาระดับปริญญาเอก จิรันดรมีความสนใจและได้ทำวิจัยเกี่ยวกับโครงสร้างสามมิติของโปรตีนตลอดมา โดยได้ทุนจาก Horace H. Rackham Graduate School ไปศึกษาเทคนิคการทำโครงสร้างสามมิติโดยอาศัยการหักเหรังสีเอ็กซ์ของผลึกตัวอย่าง (X-ray crystallography) ณ Cold Spring Harbor Laboratory มลรัฐ New York และเป็นผู้หาโครงสร้างสามมิติแรกของเอนไซม์ dualspecificity phosphatase ซึ่งมีความสำคัญในการควบคุมการเจริญเติบโตของเซลล์และเป็นผลงานสำหรับวิทยานิพนธ์ระดับปริญญาเอก (Science 272: 1328) หลังจากจบการศึกษา ได้รับราชการเป็นอาจารย์ในภาควิชาชีวเคมี คณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดลในปี พ.ศ. 2540 ต่อมาได้รับทุน WHO/TDR Training Grant จากองค์การอนามัยโลก ไปทำวิจัยที่บริษัท F. Hoffmann-La Roche ณ เมือง Basel ประเทศสวิตเซอร์แลนด์ในช่วงปี พ.ศ. 2542 - 2543

โดยได้ศึกษาโครงสร้างของเอนไซม์พลาสมเปซิน (plas-mepsins I and II) ซึ่งเป็นเป้าหมายหนึ่งในการพัฒนายารักษาโรคมาลาเรีย และได้รับทุนวิจัย Target Research Unit Network จาก Thailand-Tropical Diseases Research Programme (TARUN/T-2) เพื่อศึกษาเอนไซม์ในกลุ่มพลาสมเปซินนี้ต่อเนื่องมาจนถึงปัจจุบันโดยมีความร่วมมือกับ ศ.ดร. ประพนธ์ วิไลรัตน์ และ Howard Hughes Medical Institute ณ Washington University School of Medicine สหรัฐอเมริกา รวมทั้งบริษัท Actelion Pharmaceuticals จากประเทศสวิตเซอร์แลนด์ อีกทั้งยังร่วมกับทีมนักวิจัยจากศูนย์พันธุวิศวกรรมและเทคโนโลยีชีวภาพแห่งชาติ (BIOTEC) ในกลุ่มวิจัยของ ศ. ดร. ยงยุทธ ยุทธวงศ์ และ ศ. ดร. ยอดหทัย เทพธรานนท์ เพื่อศึกษาโครงสร้างสามมิติของเอนไซม์ไดไฮโดรโฟเลตเรดักเตส-ไธมิดิเลทซินเทส (dihydrofolate reductase-thymidylate synthase) จากเชื้อ Plasmodium falciparum ซึ่งเป็นอีกเป้าหมายหนึ่งในการพัฒนายารักษาโรคมาลาเรีย (Nat Struct Biol. 10, 357) อีกด้วย

นอกจากการเป็นผู้บุกเบิกการศึกษาวิจัยโครงสร้างสามมิติของโปรตีนในประเทศไทยแล้ว จิรันดรยังมีความสนใจในการประยุกต์ความรู้ทางโครงสร้างของโปรตีนนี้เพื่อใช้ประโยชน์ในด้านต่าง ๆ อาทิเช่น ในการทำวิศวกรรมโปรตีนเพื่อให้ได้โปรตีนที่มีสมบัติตามต้องการ โดยร่วมมือกับกลุ่มวิจัยของ ศ. ดร. ม.ร.ว. ชัยณูสร สวัสดิวัฒน์ และ ศ. ดร. วิทยา มีวุฒิสม เพื่อศึกษาการเปลี่ยนความจำเพาะของเอนไซม์โดยวิธีวิศวกรรมโปรตีน และยังได้ร่วมกับ รศ. ดร. พิมพ์ใจ ใจเย็น รศ. ดร. พลังพล คงเสรี และ ดร. เปรมวดี วงษ์แสงจันทร์

จัดตั้งกลุ่มวิจัยโครงสร้างและการทำงานของโปรตีน ณ คณะวิทยาศาสตร์ โดยมี ศ. ดร. ม.ร.ว. ชัยนุสร เป็นหัวหน้ากลุ่ม และได้รับการสนับสนุนจากคณะวิทยาศาสตร์มหาวิทยาลัยมหิดล เพื่อให้สามารถสร้างสรรค์ผลงานวิจัยที่มีคุณภาพในระดับสากล และเป็นประโยชน์กับประเทศไทยสืบต่อไป

ด้วยความมานะพยายามดังกล่าวทำให้จิรันดรได้รับรางวัลนักวิทยาศาสตร์รุ่นใหม่ ในปี พ.ศ. 2546 จากมูลนิธิส่งเสริมวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีในพระบรมราชูปถัมภ์ และรางวัลมหิดล สาขาการวิจัยดีเด่น พ.ศ. 2547 จากมหาวิทยาลัยมหิดล

ศิษย์เก่าคนต่อไป เพิ่งจบการศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ไปเข้าเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่โรงเรียนสาธิตปทุมวันคือ ปวัน ลาภบริสุทธิที่สามารถนำเหรียญทองจากการแข่งขันคณิตศาสตร์และวิทยาศาสตร์โอลิมปิกนานาชาติระดับประถมศึกษา มาเป็นมิ่งขวัญของประชาชนชาวไทย เมื่อปีที่แล้ว โดยจะขอนำ “บันทึก” ของครอบครัว โดยคุณพ่อของปวัน มาเผยแพร่เพื่อเป็นการยืนยันว่า ความสำเร็จของบุตรหลานของทุกครอบครัว มีต้นกำเนิดมาจาก “แหล่งน้ำ” ใหญ่ถึง 2 สาย คือ ครูอาจารย์หรือโรงเรียน กับ ผู้ปกครอง หรือจากครอบครัวนั่นเอง

“เมื่อได้รับเกียรติจากทางโรงเรียน ให้ช่วยเขียนเรื่องเกี่ยวกับการดูแลบุตร หลังจากนึกบททวนดูก็คิดว่าคงจะเป็นหลักการทั่ว ๆ ไปที่หลาย ๆ ครอบครัวใช้ในการดูแลบุตรเป็นประจำอยู่แล้ว หลายสิ่งหลายอย่างที่เราปฏิบัติอยู่ในครอบครัว ก็ได้จากใบความรู้ที่ทางโรงเรียนทำแจก ผู้ปกครองอยู่เป็นประจำ ซึ่งเป็นสิ่งที่มีประโยชน์

มาก บันทึกนี้จึงเป็นเพียงเรื่องเล่าจากประสบการณ์ของครอบครัวเล็ก ๆ ครอบครัวหนึ่งในโรงเรียนสาธิต มศว ประสานมิตร (ฝ่ายประถม)

....บ้านของเราเป็นครอบครัวเล็ก ๆ ที่พ่อและแม่ช่วยกันดูแลลูกเองตั้งแต่ลูกเกิด แนวทางการเลี้ยงดูก็จะปรึกษากันตลอดให้มีมาตรฐานเดียวกัน ลูก ๆ จะได้ไม่สับสนเวลาปฏิบัติ ลูกเป็นหนังสือเล่มใหม่และเล่มใหญ่ให้พ่อกับแม่ค่อย ๆ เปิดอ่านไปตามแต่ละวัยของลูก พ่อกับแม่มีความเห็นตรงกันว่าหลาย ๆ อย่างควรปลูกฝังนิสัยให้เป็นนิสัยไปตั้งแต่ยังเล็ก เพราะเด็กเล็ก ๆ เขาเติบโตและเรียนรู้ตลอดเวลา ไม่เคยมีเป้าหมายที่จะสร้างเด็กเก่งไว้ในความคิด เพียงแต่อยากให้ลูกเป็นคนดีในช่วงที่ยังเป็นเด็กเล็ก พ่อและแม่มีโอกาสดูปลูกฝังนิสัยรักการอ่านให้แก่ลูกเพราะลูกสนใจหนังสือภาพและรถของเล่นมาก พอคลานได้จะคลานไปหยิบมาเอง พ่อกับแม่จึงอ่านให้ฟังบ่อย ๆ ตามด้วยนิทานก่อนนอน ลูกจะรอฟังเป็นประจำมาตลอด ซึ่งเมื่อลูกอยู่ป. 1, ป. 2 อ่านเองได้ก็ชอบอ่านวรรณกรรมเยาวชนเล่มหนา ๆ อ่านจบหลายเล่มและชอบมาก (ปัจจุบันลูกอยู่ ม. 1 ก็ยังชอบหยิบมาอ่านเป็นรอบที่ 2, 3)สิ่งที่ทำไปพร้อม ๆ เช่น ไม่ควรฉีกหนังสือ ไม่ควรเข็นรถพุ่งตกจากกระเบียง ช่วยกันเก็บของเล่นเข้าที่เป็นต้น ทำให้ลูกเห็นว่าทุกอย่างที่เราทำเป็นชีวิตประจำวันตามปกติ พ่อกับแม่คิดว่าการให้ความรักความอบอุ่นแก่ลูกต้องเป็นไปอย่างสม่ำเสมอ ทุกลมหายใจเลยก็ว่าได้ โดยเฉพาะการให้กำลังใจแก่เด็กให้สามารถทำอะไรต่าง ๆ ด้วยตัวเองได้.....คนที่ลงมือทำเท่านั้น ที่มีข้อผิดพลาด....ทุกอย่างจึง ไม่เป็นไร.....และให้กำลังใจเพื่อการเริ่มต้นใหม่ได้ทุกวัน.... อาหาร

หลัก 5 หมู่ และการออกกำลังกายที่เหมาะสม ช่วยให้ลูกแข็งแรงไม่เจ็บป่วยบ่อย ช่วยให้พัฒนาการทางอารมณ์ดีตามไปด้วย... อายุ 5 ปี ลูกเป็นพี่วินแล้ว เป็นพี่ชายที่รักน้อง เป็นมือขวาคอยช่วยแม่เลี้ยงน้อง ไม่เกรน้องเลย.... สิ่งควรทำต่าง ๆ ที่ให้ลูกทำ พ่อและแม่ก็ปฏิบัติตนสม่ำเสมอตามนั้น ลูกก็ค่อย ๆ ทำได้ในแต่ละวัยที่เติบโตขึ้น

...เมื่อลูกมีโอกาสเข้าเรียนที่นี่ พ่อและแม่ก็อาศัยแนวทางที่อาจารย์ในแต่ละระดับชั้นสอนลูกมาเชื่อมโยงดูแลลูกให้ปฏิบัติให้สอดคล้องกันหลาย ๆ อย่าง ลูกก็เลยปฏิบัติต่อเนื่องมาจนเป็นนิสัย เช่น การช่วยเหลืองานบ้านตั้งแต่ชั้นเด็กเล็ก การหัดล้างจาน ซักผ้า กวาดใบไม้ การบูรณาการความคิดสร้างสรรค์และความรู้ลงในใบงานวิชาต่าง ๆ เป็นต้น เด็ก ๆ ที่นี่ได้เรียนรู้จากการลงมือทำทั้งงานเดี่ยว งานกลุ่มด้วยตนเอง แนวทางการสอนของโรงเรียนที่จัดกิจกรรมหลากหลายให้เด็ก ๆ ได้ฝึกคิดฝึกทำ เป็นสิ่งที่มีคุณค่าต่อการเจริญเติบโตอย่างยิ่ง อาจารย์ไม่ได้เพียงสอนหน้าชั้นอย่างเดียวเช่นเด็กเล็กได้เดินแถวไปเอาน้ำเน่าเสียจากคลองที่ผ่านมหาวิทยาลัยมาศึกษาเรื่องการกลั่นแล้วนำเสนอเป็นภาพ เด็ก ๆ ได้ศึกษาด้นไม้และธรรมชาติใกล้ชิดจากสวนพฤกษศาสตร์ แม้กระทั่งใบไม้ก็นำมาสอนคณิตศาสตร์เรื่องการวัด ได้ลงมือทำงานเป็นงานประดิษฐ์หลายชิ้น... พ่อและแม่ไม่อาจนำเสนอสิ่งดี ๆ ในการเรียน

การสอนได้หมดในบันทึกนี้เรารู้เพียงว่าสิ่งดี ๆ ในตัวลูกทุกวันนี้ ค่อย ๆ เพิ่มเติมมาจากอาจารย์แต่ละระดับชั้นทุกท่านที่ได้ทุ่มเทแรงกายแรงใจเพื่อลูกศิษย์อย่างเต็มที่และอย่างชาญฉลาด ซึ่งเราเห็นว่าลูกโชคดีและขอขอบพระคุณอาจารย์ทุกท่านเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

....ในชั้น ป. 3 ลูกได้รับโอกาสจากทางโรงเรียนให้เข้าร่วมแข่งขันคณิตศาสตร์ของ สสวท. และได้รับรางวัลเหรียญเงิน ทำให้พ่อและแม่เห็นว่าลูกพอมีสักยภาพที่จะพัฒนาไปได้ พ่อจึงเริ่มส่งเสริมด้วยตนเองอย่างค่อยเป็นค่อยไป เพราะเห็นว่าวิชาการก็ช่วยพัฒนาสติปัญญาของลูก และเด็ก ๆ ควรได้รับการส่งเสริมและเปิดโอกาสให้พัฒนาอย่างเต็มที่ตามศักยภาพที่เรามี ขณะเดียวกันต้องเหมาะสมกับความพร้อมของลูก ต้องไม่กดดัน ไม่เครียด เพราะเมื่อเป็นการคัดเลือก ทุก ๆ คนก็มีความรู้หมดแต่ย่อมมีคนที่ได้และไม่ได้เกิดขึ้น ฝึกใจลูกไว้ก่อน ตลอดเวลาว่าการไปทดสอบอาจมีเรื่องที่ลูกยังไม่รู้ ไม่ชำนาญ ถ้าทำได้ก็ไม่ต้องดีใจมากและทำไม่ได้ก็ไม่ต้องเสียใจมากกลับมาเรียนรู้เพิ่มเติมและขยันฝึกฝนต่อไป ถ้าลูกยังรักยังชอบด้านนี้อยู่ พ่อและแม่ก็พร้อมให้การสนับสนุนเสมอ ทางครอบครัวจะเลือกใช้เป็นหนังสือและสื่อที่มีประโยชน์เข้ามาเสริม เพราะเหมาะกับเวลาที่มีอยู่ โดยลูกควรทำความเข้าใจบทเรียนที่โรงเรียนและทำการบ้านให้ครบถ้วนก่อน การเรียน

พิเศษนอกบ้านไม่เน้นเพราะลูกไม่ชอบความแออัด ลูกจะชอบฝึกคิดในบรรยากาศสบาย ๆ มีต้นไม้ มีสายลมและเอนอิงหรือนอนหนุนตักพ่อมากกว่า จนตอนนี้พ่อสั่งห้าม เพราะลูกตัวสูงกว่าและหนักมาก....

เมื่อครั้งลูกสอบผ่านการคัดเลือก(รอบที่1)เข้าโครงการพัฒนาอัจฉริยภาพทางวิทยาศาสตร์ของ สสวท. ในชั้น ป. 5 และ ป. 6 ลูกไม่ได้เรียนพิเศษแต่อย่างใด เป็นผลโดยตรงจากการเรียนการสอนที่โรงเรียนเสริมสร้างมาให้แก่ลูก.... เมื่อลูกอยู่ชั้น ป. 6/4 ก็ได้รับโอกาสที่ดีจากทางโรงเรียนโดยอาจารย์นพเก้าเป็นผู้ดูแลพานักเรียนไปร่วมคัดเลือกตัวแทนประเทศไทย เพื่อเข้าร่วมการแข่งขันคณิตศาสตร์นานาชาติใน 3 ประเทศ คือ ฟิลิปปินส์ ฮองกงและอินโดนีเซียลูกสามารถสอบคัดเลือกไปได้ทั้ง 3 ครั้ง และสามารถนำรางวัลเหรียญทองจากการแข่งขันคณิตศาสตร์และวิทยาศาสตร์โอลิมปิกนานาชาติ ระดับประถมศึกษา (International Mathematics and Science Olympiad for Primary School - IMSO 2005) ณ กรุงจาการ์ต้าสาธารณรัฐอินโดนีเซียกลับมาฝากครอบครัว โรงเรียน และประเทศชาติของเรา..ในปีนั้นลูกต้องไปเข้าค่ายบ่อยครั้ง อาจารย์ประจำชั้นเป็นผู้ที่เข้าใจเด็กและอาจารย์ทุกรายวิชา ให้การสนับสนุนเป็นอย่างดี ลูกจึงมีกำลังใจเต็มร้อยสามารถรับผิชอบได้จนประสบผลสำเร็จในที่สุด... พ่อและแม่เห็นว่า

นี่เป็นเพียงก้าวแรกในชีวิต เมื่อเห็นว่าคุณภาพการให้ผลดีก็ขอให้ส่งผลให้ลูกมีกำลังใจพากเพียรต่อไปในอนาคต เป็นตัวอย่างที่ดีแก่น้องवादและน้อง ๆ ที่โรงเรียน ความรู้ความสามารถในวันนี้และวันหน้าจะใช้เพื่อประเทศชาติเพื่อส่วนรวม และเพื่อโรงเรียนสาธิตแห่งนี้ที่มีส่วนเสริมสร้างและพัฒนาลูกของพ่อและแม่มา....”

เมื่อได้ศึกษาตัวอย่าง อย่างลึกซึ้งจากประวัติ ศิษย์เก่าที่ประสบความสำเร็จในการเรียนหรือหน้าที่การงานที่ได้รับผิชอบอยู่ทั้ง 3 คน จะสามารถมองเห็นได้อย่างชัดเจนว่าความสำเร็จเหล่านี้ มิได้เกิดขึ้นฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งโดยลำพัง ระหว่างเด็ก ครูอาจารย์ที่โรงเรียนและพ่อแม่ผู้ปกครองที่บ้าน แต่ต่างเป็นส่วนเติมแต่งให้แก่กันและกัน จนเกิดเป็น “ภาพที่สมบูรณ์” คือ ความสำเร็จของนักเรียนผู้นั้นในฐานะอาจารย์ บรรณาธิการให้คุณพ่อคุณแม่หรือผู้ปกครองซึ่งเป็นแกนหลักในชีวิตของบุตรธิดาให้ความสนใจเอาใจใส่บุตรหลานของท่านอย่างสม่ำเสมอไม่ย่อท้อที่จะสอดใส่ “ความรักและความเห็นอกเห็นใจ” ประคับประคองยามที่บุตรหลานมีปัญหา เดินหน้าไปพร้อม ๆ กันช่วยเหลือกันอย่างเหมาะสมตามวัย ซึ่งผลสุดท้าย ก็คือ “ผลพวงแห่งความสำเร็จ” อันเป็นสิ่งน่าภาคภูมิใจของทุกคน โดยเฉพาะการจรรโลงสังคม ครอบครัว และวงศ์ตระกูลสืบต่อไป

ความประทับใจเมื่อวันวาน

คณาจารย์อาวุโสและพี่ ๆ แม่ครัวรุ่นแรกของโรงเรียนร่วมประชุมเตรียมงานเฉลิมฉลอง 50 ปี
26 กุมภาพันธ์ 2549

.....

เมื่อเดือนกุมภาพันธ์ 2549 คณะกรรมการฯ จัดทำหนังสืออนุสรณ์ ครบ 50 ปี ได้จัดทำแบบสอบถามให้เพื่อน ๆ ได้ระลึกถึงความหลัง เพื่อนำมาบันทึกไว้เป็น “ความประทับใจเมื่อวันวาน” ซึ่งพอจะรวบรวมได้ ก่อนที่จะปิดต้นฉบับส่งโรงพิมพ์ เพียงเท่านี้ก่อน สำหรับเพื่อน ๆ ที่ยังส่งมาไม่ทัน ก็ยังมีโอกาสนะ ถ้าเราได้จัดพิมพ์หนังสืออนุสรณ์ครบรอบ 51 ปีอีกครั้งส่วนเพื่อนคนไหนที่มี “ภาพประทับใจกับโรงเรียน” มาก ๆ เราจะลงให้เป็นบทความพิเศษเลยละ

.....

“โรงเรียนสอนให้มีความสามารถรอบด้าน ไม่ว่า กีฬา ดนตรี วาดเขียน ศิลปะ ทำให้สามารถเข้าร่วมกิจกรรมทางสังคมและหน้าที่การงานกับคนอื่นได้ง่าย”

กษม พิริยกิจ (รุ่น 19)

“จำเพื่อนและอาจารย์ทุกท่านได้”

กาจกัจจ (เรือเอก) ดันตราภรณ์ (รุ่น 3)

“เป็นประสบการณ์แรกในชีวิตสำหรับทุก ๆ อย่าง ทั้งการเรียนรู้ทางวิชาการ ความผูกพันในความเป็นเพื่อนและอาจารย์ และทิศทางที่จะดำเนินต่อไปในชีวิตจนถึงปัจจุบัน”

ร.อ. ม.ล. เกียรติเกษม เกษมสันต์ (รุ่น 19)

1. มีความภูมิใจที่ได้เรียนในโรงเรียนที่มีการเรียนการสอนที่ดี เป็นโรงเรียนตัวอย่าง
2. อยู่ในสภาพแวดล้อมที่ดีครบถ้วนในทุก ๆ ด้าน
3. สอนให้เป็นคนที่มีเหตุผล กล้าพูดกล้าแสดงตัว มีมารยาทเข้าสังคมได้อย่างดี
4. การฝึกทำรายงานและการเสนอผลงานหน้าชั้น มีประโยชน์ ทำให้คุ้นเคยในการศึกษาในชั้นสูง และการทำงานด้วย

จวงจันทน์ เหมะรัชตะ (รุ่น 7)

“โรงเรียนสอนให้มึนุษย์สัมพันธ์ ปรับตัวง่าย มองโลกได้หลายแง่มุม”

จารุภา (ศิริพันธ์) อรัญวัฒน์ (รุ่น 9)

“ประสบการณ์ชีวิตในวัยเรียนที่นี่ สร้างเราให้เป็นคนมีมนุษยสัมพันธ์
กล้าพูด กล้าแสดงความคิดเห็น เป็นคนมีสังคมกว้าง”

จุไรรัตน์ (พันธุ์เสือ) Wilcox (รุ่น 11)

“โรงเรียนสอนความกล้าแสดงออก การแสดงความคิดเห็น
แต่ยังคงไว้ซึ่งสัมมาคารวะ”

ชนิตา สุวดี (รุ่น 26)

“สาธิตสอนให้กล้าแสดงออก และตัดสินใจ”

ฐาณกร กุมุท (รุ่น 19)

“เป็นโรงเรียนที่มีการนำไปทัศนศึกษานอกโรงเรียนบ่อย
ทำให้ได้รับประสบการณ์เรียนที่ทันคน เป็นประโยชน์ต่ออนาคต”

พ.ต.อ. ณพัฒน์ศักย์ (ศิริศักดิ์) ธรรมรักษ์ (รุ่น 15)

“โรงเรียนสาธิตทำให้ผมเป็นคนกล้าแสดงออกและมีความมั่นใจ
โรงเรียนสาธิตทำให้ผมมีเพื่อนมากมาย หลาย ๆ คนก็ยังคบกันอยู่”

ศุภ ไวฑูรเกียรติ (รุ่น 30)

“ประถมสาธิตสั่งสอนให้เป็นคนมีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี
เพื่อนฝูงมีหน้าที่ - กิจการดี ช่วยเหลือเกื้อกูลกันได้ตลอด”

เทียมทอง อัสวรักษ์ (รุ่น 15)

“มีเพื่อนที่รักกัน โดยไม่มีผลประโยชน์มาเกี่ยวข้อง
มีความสุขไว้ให้คิดถึง เวลาว่าง ๆ”

นฤมล (พัชฌนา) ปัญญาวิธ (รุ่น 9)

“คัดเตอร์บาดที่นิ้วชี้ซ้าย โรงเรียนพาไปเย็บแผล
ที่โรงพยาบาลพร้อมมิตร 3 เข็ม”

พสุ สุวดี (รุ่น 20)

“ชอบสนามบอล โรงยิม สนามแบด กรงกระด้าย”

พงศ์พินิจ (คทาทิพย์) อินทรทูต (รุ่น 11)

“มีความสุขและได้เรียนรู้ประสบการณ์ดี ๆ มากมาย
เช่น การกล้าแสดงออก การกล้าคิด
การแสดงบนเวที การทำงานเป็นทีม การมีส่วนร่วมในทุกกิจกรรม
ความสนุกสนาน ได้วาดรูปสวย ๆ ได้ลงแปลงผัก
ได้ทำขนมอร่อย ๆ ได้วาดเขียนแบบ Perspective
ทำให้มีผลดีต่อหน้าที่การงานปัจจุบัน คือ กล้าแสดงออกอย่างมาก ๆ เป็นผู้นำของ
สังคม ได้ความรู้เรื่อง Perspective และได้ใช้ในงานจริง
ได้ความรู้คณิตศาสตร์แบบใหม่ - พีชคณิต เก่งกว่าคนอื่น
(นักเรียนรุ่นแรกทดลองเรียนแผนใหม่ของมหาวิทยาลัย)”

พัชรา สมรรถะบุตร (รุ่น 14)

“ทำให้สามารถเข้ากับคนอื่น ๆ ได้ง่าย ไม่ลำบากใจ
ที่จะ deal กับคนหลาย ๆ อาชีพ และหลาย ๆ บุคลิก”

ภริณี รัตนนันต์ (รุ่น 9)

“การวางตัวในสังคม กล้าคิดกล้าทำบนพื้นฐาน
ของความถูกต้อง ยอมรับ”

มัทนา (เทวาหุติ) เกา (รุ่น 9)

“ประทับใจเพื่อน ๆ และอาจารย์ทุกท่าน”

เลอลักษณ์ (เทียนสุวรรณ) สันติเกษม (รุ่น 3)

“เป็นประโยชน์มากครับ
งานที่ทำทุกวันใช้แรงผลักดันในวัยเด็กขับเคลื่อนอยู่”

วรสุม สมัตถพันธ์ (รุ่น 20)

“ประทับใจอาจารย์ เพื่อนทุกคน กว๊ายเดี่ยวเนื้อสับ
และเล่นฟุตบอลที่โรงเรียน”

วิทวัส รอดเกิด (รุ่น 15)

“มีประโยชน์มากในอาชีพที่ทำอยู่
คือ การเป็นครู ได้แบบอย่างการวางตน การสอน ความมีน้ำใจ
การแยกแยะและให้โอกาสต่อผู้เรียน ซึ่งน่าประทับใจมาก
และได้นำมาใช้ในอาชีพครูของตนเอง
เพราะคุณครูของโรงเรียนประถมทุกท่านเป็นครูด้วยวิญญาณและจิตใจ
ขอขอบพระคุณที่ให้โอกาสแก่ดิฉัน”

วิมล (ฉายาสตรา) รักษ์แพทย์ (รุ่น 3)

“การปรับตัวเข้ากับผู้อื่น การเสียสละเพื่อสังคมและส่วนรวม
ความคิดสร้างสรรค์ การกล้าแสดงออกในความคิดและความสามารถ”

วศินา (วายวานนท์) ชีระลีลา (รุ่น 14)

“มุมโปรดในโรงเรียนคือ สนามเด็กเล่น ข้างบ่อน้ำ กรงกระต่าย และห้องศิลปะ”

สมชาติ เหล่าสุนทร (รุ่น 11)

“ชอบก๊วยเตี๋ยลูกชิ้น และดูควายของอาบังออกลูกหน้าโรงเรียน”

สุวดี พวงสุตรรัก (รุ่น 3)

“ชอบสนามเด็กเล่น ประทับใจอาจารย์ทุกท่านและเพื่อนทุก ๆ คน”

อดิศ ฐปสุวรรณ (รุ่น 19)

“ชอบตลาดหลุม ก๊วยเตี๋ยราดหน้าหมูสับ ไม่ชอบนมถั่วเหลือง
รักอาจารย์และเพื่อน ๆ ได้มีโอกาสแสดงบนเวที”

อาภา (รัตนันท์) อรรถกัญญ์ (รุ่น 5)

“สมัยก่อนไม่มีใครรู้จักและเข้าใจวิธีการเรียนการสอนของสาธิต

แม้แต่ชุดนักเรียนก็ไม่เหมือนใคร

แต่จากเวลาและคุณภาพของการเรียนการสอน

ได้พิสูจน์ว่าศิษย์ที่นี้ปรับตัวได้ดี เรียนรู้ได้เร็ว มีน้ำใจด้วย”

อุษา (วังสรณตริย์) นพพร (รุ่น 14)

ศิษย์เก่า - ผู้ปกครองศิษย์เก่า เข้าร่วมแข่งขันรายการ '4 ต่อ 4 Family Game'
เพื่อระดมทุนสนับสนุนงาน 50 ปี

พิธีเปิดงานกิจกรรมต่าง ๆ ครบรอบ 50 ปี
22 มิถุนายน 2549

งาน “50 ปีแห่งความภาคภูมิใจ”
24 มิถุนายน 2549 ณ โรงแรมอิมพีเรียล ควีนส์ปาร์ค

ภาพแห่งความประทับใจในอดีต

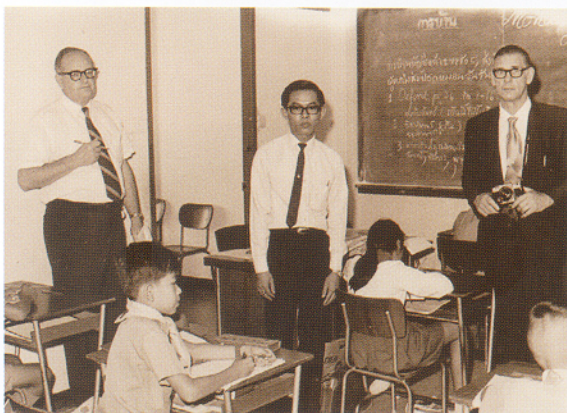
ดุริยางค์รุ่นพี่ (2499)

กิจกรรมทัศนศึกษา

กิจกรรมลูกเสือ - อนุชาชาติ รุ่น 4 - 5

ผู้มาเยี่ยมชมโรงเรียน

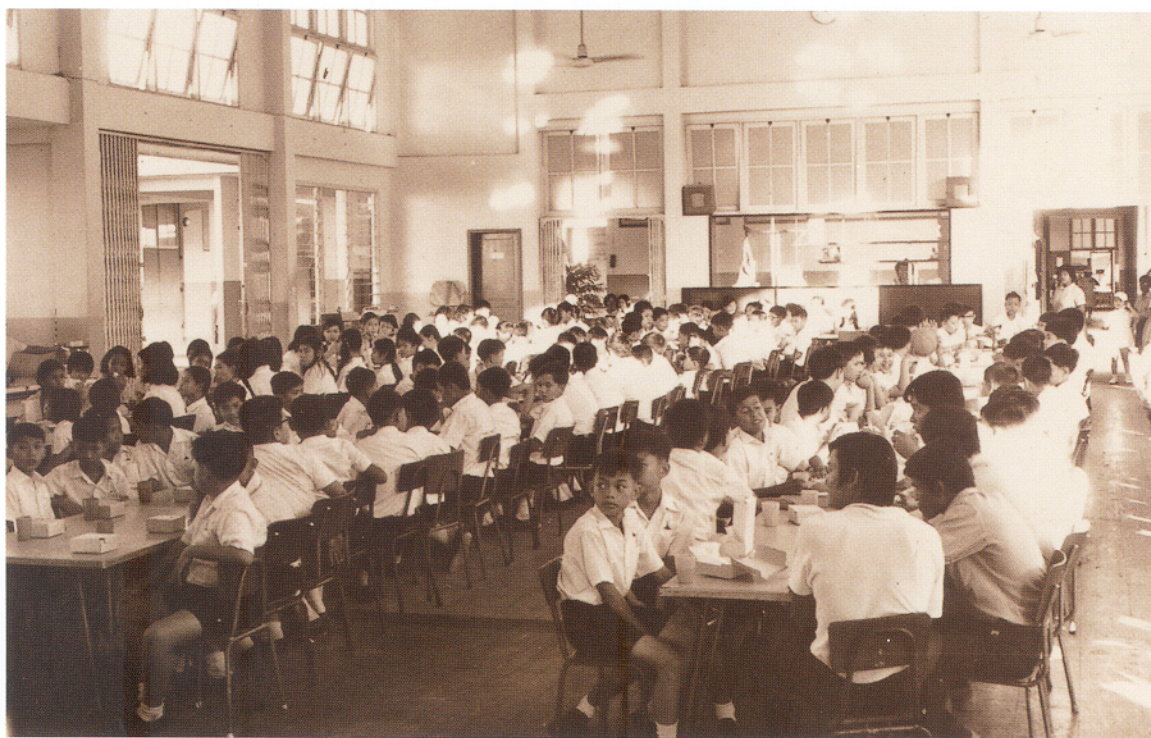
รุ่นพี่ก็มีกิจกรรมหลากหลายเหมือนรุ่นน้องปัจจุบัน

การแสดงประจำปีแสดงภายในโรงเรียนโดยใช้เวทีห้องอาหาร
ที่ ๆ ก็ภูมิใจแล้ว(ยังไม่มีศูนย์วัฒนธรรมฯ)

พิธีถวายบังคมพระบรมรูปทรงม้า (23 ตุลาคม)

(บน) ภาพห้องอาหารและฟู้ๆ ในอดีต (ล่าง) ภาพห้องอาหารปัจจุบัน

(บน) พิธีวางศิลาฤกษ์สระว่ายน้ำและสระว่ายน้ำในอดีต
(ล่าง) สระว่ายน้ำที่ขยายแล้วในปัจจุบัน

สนามเด็กเล่นแห่งที่ 1 (โรงยิมปัจจุบัน) ชุดพละนักเรียนชายและหญิงในอดีต

สนามเด็กเล่นแห่งที่ 1 (มุมโปรดของนักเรียน
ชั้นเด็กเล็กรุ่นแรก)

สนามเด็กเล่นแห่งที่ 2

สนามเด็กเล่นแห่งที่ 2
(หน้าเวทีกลางแจ้งอาคาร 1)

สนามเด็กเล่นแห่งที่ 3 (ปัจจุบัน)

ร่วมงาน WORLD FOLK FEST ประเทศสหรัฐอเมริกา
11-21 ส.ค. 2531

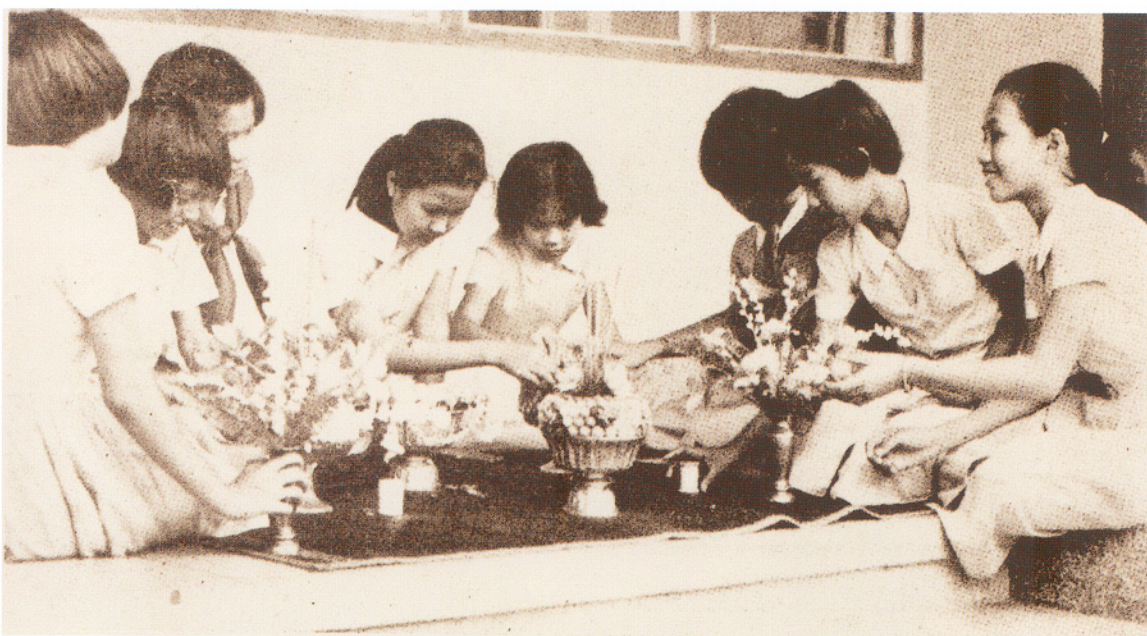
การแสดงเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรม ไทย
ณ ประเทศบราซิล
7-24 ก.ค. 2531

เผยแพร่วัฒนธรรม ณ ต่างประเทศ

กิจกรรมของรุ่น 1 - 2

กิจกรรมของรุ่น 1 - 2

กิจกรรมของรุ่น 1 - 3

คุณธรรมนำปัญญา ก้าวหน้ากล้าคิด ร่วมจิตพัฒนา รักษาวัฒนธรรม